DEN danske STJERNE

August 1974
123. Årgang · Nummer 8

Uvished – og formål

RICHARD L. EVANS

For nogle år siden sagde Levering Tysen i en tale om de problemer, de unge møder:

„Der er ikke en eneste af os, der ved hvad de kommende måneder vil bringe eller hvad de nærmeste år har til os ... Jeg er derfor overbevist om, at vi først og fremmest skulle sørge for at bruge vor forstand til at vedkende os denne uvished – og at vi skulle gøre dette ved at udvide vor horisont, så vi tillidsfuldt og roligt kan tage imod hvad som helst, der skulle komme ... og aldrig miste vor tro på at den almægtige Gud er os viis nok til at lede vor skæbne.“[1]

Her er et klogt råd, som giver trøst og styrke: Fortsæt tillidsfuldt og roligt, idet I vedkender jer den uvished, som i nogen grad altid uundgåeligt vil forekomme, og samtidig erkender vor himmelske Faders opmærksomhed overfor os, Guds kraft som vejleder os. Ingen kan benægte, at vi lever i et hav af uvished. Men alt for mange er for meget præget af uvisheden og vanskelighederne, idet de ser efter de negative sider. En af de bedste måder, hvorpå man kan møde uvisheden og rådvildhed er, at have gode og nyttige hensigter at stræbe efter. „Der findes ingen andre veje til succes,“ sagde Theodore T. Munger, „end den der fører over en klar og sikker hensigt. – Der er ingen andre muligheder i stedet. – Der ligger en hensigt bag ved enhver egenskab, kultur, opgave og ethvert standpunkt.“[2] Og Carlye har sagt disse velkendte ord: „Et menneske uden formål er som et skib uden ror – et stykke drivtømmer, et nul, ingenting. Sørg for at have et formål i livet, og når I har det, så læg al den sjælstyrke og de kræfter i jeres arbejde, som Gud har givet jer.“[3] „Nogen mennesker,“ sagde Dr. Willis R. Whitney, „har tusind undskylninger for ikke at gøre de ting, de gerne vil, medens alt, hvad de behøver, er en motivering til at gøre det.“[4] På trods af alle vanskeligheder og skuffelser, trods ubeslutsomhed og uvished, har behovene og mulighederne aldrig været større, end de er, men vi må tilegne os så megen lærdom, at vi kan gå fremad og fuldende så meget, som vi kan, så vi vil kunne blive til større nytte for os selv og ham, som gav os livet og et formål med at leve, og blive akcepteret af Gud og vil kunne akceptere os selv.

○

DEN *danske* STJERNE

Organ for JESU KRISTI KIRKE
AF SIDSTE DAGES HELLIGE

August 1974
123. Årgang · Nummer 8

Redaktionskomiteen

Larry A. Hiller, chefredaktør
Jørgen Ljungstrøm, koordinator
Translation Services Department
Grundtvigsvej 27 C, I tv
DK-1864 København V

LAYOUT

Verlag Kirche Jesu Christi
der Heiligen der Letzten Tage

TRYKNING

Paul Giese KG, Offenbach/M
Vesttyskland

ABONNEMENT

6 numre .... d. kr. 15.00
12 numre .... d. kr. 30.00
I løssalg pr. nr. . . . . d. kr. 3.00
Nævnte priser er incl. moms og porto. Betaling ved check udstedt til Den danske Stjerne eller gennem postgiro 333.38 til Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, Dalgas Boulevard 164, 2000 København F.

Indholdsfortegnelser

Børnenes sider

På omslaget: Detalje ved Salt Lake Templets spir.
Fotograferet af Eldon Lindschoten.

Genoprettelsens velsignelser

AF PRÆSIDENT N. ELDON TANNER
1. rådgiver i Det første Præsidentskab

Hvor er vi heldige at være medlemmer af Guds kirke og rige her på jorden. Da jeg præsiderede over den vest-europæiske mission, fik jeg ofte stillet dette spørgsmål: „Hvorfor kommer I her og hvorfor sender i jeres missionærer herover for at prædike jeres amerikanske religion for os kristne? Hvorfor? Vi var jo kristne, endnu før der eksisterede et U.S.A. Hvorfor tager I ikke til de ikke-kristne og ikke-troende?" Med hensyn til Mormons Bog, sagde de: „Vi anerkender Bibelen og vi behøver og tror ikke på, at der er åbenbaret nye skrifter fra Gud i dag."

I al venlighed minder vi de spørgende om, at den selvsamme Bibel, som de akcepterer, ikke indeholder ret mange af de skrifter, som engang blev betragtet som sande, og at de, hvis de havde været der, ville have givet yderligere information og forståelse af evangeliets sandheder. Bibelen indeholder også profetier, som forudsagde frafaldet og genoprettelsen, som nødvendigvis måtte følge derefter for at opfylde Guds hensigter. Vi kunne påpege mange ting i Bibelen, som ikke er klare og som ikke er blevet forstået af de, som er præster eller lærere i Det gamle og nye Testamente. Lad os betragte nogle af disse bibelske profetier.

Esajas skrev, idet han henviste til de sidste dage: „Vanhellig blev jorden under dem, som bor der, thi lovene krænked de, overtrådte budet, brød den evige pagt." (Esajas 24:5)

Amos forkyndte: „Se, dage skal komme, lyder det fra den Herre Herren, da jeg sender hunger i landet, ikke hunger efter brød, ikke tørst efter vand, men efter at høre Herrens ord. Da vanker de fra hav til hav, flakker fra nord til øst for at søge Herrens ord, men finder det ej." (Amos 8: 11-12)

Profetier der er gået i opfyldelse

Historien bekræfter, at de forudsigelser, der vedrører frafaldet, blev opfyldt og det samme gælder dem, som vedrørte genoprettelsen, som vi finder i både Det gamle og nye Testamente. Johannes åbenbareren sagde: „Og derefter så jeg en engel flyve midt oppe under himmelen; han havde et evigt evangelium at forkynde for dem, der bor på jorden, for alle folkeslag og stammer og tungemål og folk. Og han råbte med høj røst: ‚Frygt Gud og giv ham ære; thi nu er hans doms time kommet. Ja, tilbed ham, som har skabt himmelen og jorden og havet og kildevældene.'" (Johs. Åb. 14:6, 7)

Dette skriftsted kan ikke forstås, før man hører historien om evangeliets genoprettelsen gennem Joseph Smith; om hvordan en engel kom fra Himmelen for at aflevere optegnelserne til Mormons Bog til ham. Disse er et nyt vidne om Kristus og i fuldkommen harmoni med Bibelens lærdomme, idet de understøtter og forklarer mange skriftsteder, som har lidt under oversættelser og forklarer passager, som trængte til yderligere lys og kundskab for fuldt ud at blive forstået.

Bibelen

Til dem, som spørger os om Bibelen, kan vi sige, at vi akcepterer den mere bogstaveligt, og sikker mere end de fleste mennesker i verden. Vi kan fortælle dem, at vi er kommer for at forsikre dem om, at vi har yderligere bevis for Bibelens sand-

færdighed, at Gud er en kærlig Fader, som er lige så interesseret i sine børn i dag, som han var det før i tiden og at han vil fortsætte med at åbenbare sin Ånd og vilje gennem sine profeter. „Vi tror alt, hvad Gud har åbenbaret, alt hvad han nu åbenbarer, og vi tror, at han endnu vil åbenbare mange store og vigtige ting angående Guds rige." (9. trosartikel)

Guddommen

Måske er den vigtigste åbenbaring, der er givet i disse sidste dage, den der blev givet, da Gud Faderen og hans Søn Jesus Kristus åbenbarede sig for drengen Joseph Smith, da han knælede i bøn og søgte guddommelig vejledning om hvilken kirke han skulle slutte sig til.
I denne himmelske tilkendegivelse så Joseph to

personer „Hvis glans og herlighed trodser enhver beskrivelse," stående over ham i luften og den ene sagde: „(Joseph) Denne er min elskede søn. Hør ham!" (Joseph Smith 2:17) Da Joseph forlod lunden, vidste han så sikkert, som han selv levede, at Gud lever; at Jesus er hans Søn og at han lever; at mennesket er skabt i deres billede og at Gud hører og besvarer vore bønner. Det var nødvendigt for Joseph Smith at have dette vidnesbyrd som en forberedelse til det arbejde, han var blevet udvalgt til at udføre.

Verden kendte og forstod imidlertid ikke Guds natur. Nogle troede, at han var en ånd så stor, at han fyldte hele universet og så lille, at han kunne dvæle i et menneskes hjerte. Andre forstod ikke, at Gud og Jesus Kristus var adskilte personligheder. Men dette vidnesbyrd blev givet til Joseph Smith, som det blev givet til Johannes Døberen ved Kristi dåb, da Himmelen åbnede sig og den Helligånd dalede ned og Guds stemme lød fra Himmelen. Således blev det fastslået, at Guddommen består af tre adskilte personligheder.

Frelsesplanen

Ganske som de gamle profeter erklærede, har Gud gennem nutidsåbenbaring tilkendegivet, at vi er Guds åndelige børn; at vi levede med ham i Himlene før denne jord blev skabt; at vi blev sendt til jorden fra en forudtilværelse for at vise os værdige til at komme tilbage til Gud — vor Fader.

Kristus kom til jorden for at sone for menneskehedens synder og han sagde: „Thi se, dette er min gerning og herlighed — at tilvejebringe udødelighed og evigt liv for mennesket." (Moses 1:39) Gennem hans forsoning vil alle opstå fra graven, men kun de, som er lydige mod evanvliets love og forordninger vil opnå evigt liv hos Gud. Vi tror på en bogstavelig opstandelse, idet vi ved, at legeme og ånd vil blive forenet igen og at vi vil blive dømt i henhold til vore gerninger i kødet. Vi har fået vores handlefrihed og det er derfor af yderste vigtighed, at vi vælger det rette samt akcepterer og efterlever Guds lærdomme og bud.

Tempelarbejde

Een af evangeliets smukkeste sandheder, som i almindelighed ikke forstås af verden, er tempelarbejdet for os selv og vore kære afdøde. Det ville være urimeligt at tro, at Gud ikke ville åbne en udvej, så at de, som døde uden kundskab til evangeliet, kunne modtage de samme frelsende ordinanser som de, der har hørt om det og troet på det her. Vi er det eneste folk som med Guds myndighed gør stedfortrædende arbejde for de døde. Således åbner vi fængselets døre for dem, så de kan komme ind til Herrens glæde.

De, af jer som har været i templet, forstår hvilket stort privilegium og hvilken velsignelse det er at blive besejlet dér for tid og evighed til jeres familier; at vide, at i samme forhold som I holder pagterne, I har indgået dér, vil I have evigt liv og fremgang i Himmelens rige. Vi får at vide, at som mennesket er, var Gud engang og som Gud er, kan mennesket engang blive. Hvilket strålende begreb! Alt dette afhænger imidlertid af i hvor høj grad vi akcepterer og lever Jesu Kristi evangelium.

Ransag skrifterne

Jeg ville have givet jeg nogle af de vidunderlige skriftsteder, som vedrører de ting jeg har talt om, men jeg vil gerne, at I selv skal opleve den store åndelige oplevelse, som kommer ved at ransage skrifterne. Jeres vidnesbyrd vil vokse og jeres liv blive beriget, når I læser beretningen om Joseph Smiths åbenbaring, i Den kostelige Perle og sætter jer ind i, hvad han følte ved de himmelske sendebuds tilsynekomst.

Læs historien om skabelsen i Biblen og læs også i Den kostelige Perle for yderligere at belyse den. Her vil I lære om Satans rolle og modtage advarsler, som kan beskytte jer og jeres børn mod fælder han har stillet for jer. I vil lære, hvad Frelseren mente, da han sagde, som det er nedskrevet af Johannes i Det nye Testamente: „Og jeg har andre får, som ikke hører til denne fold; også dem bør jeg lede." (Johs. 10:16) I vil finde dette forklaret så smukt i 3. Nephi i Mormons Bog, hvor I kan læse om Kristi personlige besøg hos nephitterne på det amerikanske fastland.

Jeres kærlighed til skrifterne og til Guds tjenere vil vokse i takt med jeres kendskab til beretningerne i Det gamle Testamente om Abrahams kærlighed til sin søn Isak; om Josef, som blev solgt til Egypten af sine brødre og om hvorledes han gennem lydighed mod Herren frelse sin familie; om Moses, Saul, David og Jonathan og om Salomons store visdom. Det nye Testamente vil

(Forts. på side 338)

"Vær venlig at vise det med det sædvanlige tegn!"

AF ALMA P. BURTON

Enhver sidste dages hellig har hørt ordene: „Vær venlig at vise det med det sædvanlige tegn — en oprakt højre hånd!" Ved næsten ethvert nadvermøde får vi lejlighed til at opretholde medlemmer til stillinger i grenen. Denne tilsyneladende rutinebevægelse, hvadenten den forekommer ved grens-, distrikts- eller generalkonferencer, er i virkeligheden en hellig og betydningsfuld handling.

Der er imidlertid mange mennesker, som ikke opfatter den sande betydning i dette princip om, at kirkens medlemmer viser fælles samtykke.

I juli 1830, det år kirken blev oprettet, belærte Herren kirkens ledere og medlemmer om princippet: fælles samtykke. Dette er åbenbaringens ord: „Og alting i kirken skal ske ifølge fælles samtykke med megen bøn og tro; thi I skal få alt gennem tro. Amen" (L. & P. 26:2)

I september samme år understregede Herren igen lærdomme om fælles samtykke, da han åbenbarede: „Thi alting må ske i orden og ifølge kirkens fælles samtykke ved troens bøn." (L. & P. 28:13)

Herren åbenbarede til profeten Joseph Smith, at beslutninger skulle træffes enstemmigt af kirkens præsiderende kvorums og at hvert medlem skulle kunne give deres samtykke til sådanne beslutninger. (se L. & P. 107:27) Han tilrådede yderligere, at de beslutninger, der skulle træffes blev „... fortaget i retfærdighed, i hellighed og hjertets ydmyghed, sagtmodighed og langmodighed, i tro og dyd og kundskab, mådeholdenhed, tålmodighed, gudfrygtighed, broderlig venlighed og kærlighed." (L. & P. 107:30.) Kirkens præsiderende kvorums og råd har en anden måde at drøfte dens anliggender på end grupper eller bestyrelser udenfor kirken, hvis forretningsgang styres efter verdens skik. Forskellen er blever defineret således: „... i kirkens råd må enhver beslutning træffes enstemmigt. I verden ‚regerer flertallet' og mindretallet skubbes tilside. Det er muligt at opnå enighed i kirkens råd, fordi der ikke er nogen, som ‚kæmper for' deres selviske interesser. I sådanne forsamlinger gøres alt under indflydelse af Herrens Ånd, — „i retfærdighed, i hellighed og hjertets ydmyghed, sagtmodighed og langmodighed, i tro og dyd og kundskab, mådeholdenhed, tålmodighed, gudfrygtighed, broderlig venlighed og kærlighed." — Når ethvert medlem bestræber sig på at tillempe sine synspunkter i et spørgsmål, som måtte tages op, kan der, når man udelukker alle personlige svagheder, opnås enighed. I disse råd forelægger ethvert medlem frit sine synspunkter, men når flertallets mening er konstateret følger mindretallet dem villigt. For i sådanne råd, kan der med fuldstændig sikkerhed siges at — „vox populi, vox Dei." (folkets stemme er Guds røst)" *(Doctrine and Covenants Comentary,* side 701, Deseret Book Company, 1951)

De hellige kan have tillid til deres ledere og enstemmigt anerkende alle forslag, vel vidende at de forslag, som bliver forelagt dem, er blevet godkendt af Herren før de blev forelagt kirkens medlemmer.

Præsident Stephen L. Richards har erklæret, at vi i kirken er enige i tanke og handling, fordi den er grundlagt på retfærdige principper. Dette er hans ord: „Der er måske nogle, som kan mene, at det er ødelæggende for den individuelle tankefrihed, at blive underlagt vore lederes fortolkning. Jeg kan forsikre dem om, at enhver følelse af indskrænkning vil forsvinde, hvis de ville opfatte genialiteten og ånden i dette arbejde. Vor enighed i tanke og handling opstår ikke, som nogen vil formode, ved frihedsberøvelse og tvang på nogen måde. Vor enighed udspringer af en universel overenskomst om at holde retfærdige principper og som er almindelig reaktion på vor himmelske Faders Ånd. Den udspringer ikke af nogen frygt undtagen én og det er frygten for at krænke Gud — Skaberen af dette værk." *(Conference Report.* Oktober 1938 side 116)

Brødrene, som præsiderer i kirken, ønsker oprigtigt, at lydigheden hviler på tro og at den opnåes gennem eftertænksomhed og bøn. Præsident Joseph F. Smith erklærede, at vi burde adlyde vore ledere, når de rådede os, men at vor lydighed skulle være baseret på forståelse,

„... når vore ledere taler, skulle vi adlyde; når de viser os vej, skulle vi gå; når de kalder skulle vi komme. Ikke som skabninger, der er slaver eller i trældom; vi skal ikke adlyde blindt, som instrumenter eller redskaber. Ingen virkelig sidste dages hellig handler på denne måde; ingen mand eller kvinde, som har antaget evangeliet har nogensinde handlet på denne måde; men tværtimod har de med glæde lyttet til Guds tjeneres råd, så langt som de var istand til at forstå dem. Vanskeligheden består ikke i at få de sidste dages hellige til at gøre det rigtige, men i at få dem til at forstå hvad der er det rigtige." *(Journal of Discourses,* bind 12, side 329)

Dette med at forstå hvad der er ret, er det som ligger brødrene allermest på sinde. Lydigheden må udspringe af korrekt forståelse og opfattelse af den sag som forelægges.

Et medlem kan gennem tro og bøn finde ud af at den forretning som udføres, det princip som læres eller den person, som bliver opretholdt, er korrekt. Ældste Erastus Snow hævdede, at det er vort ansvar at vide det for os selv. Han erklærede, at

ledere viser folket Guds vilje og at det er folkets ansvar selv at få dette bekræftet af Herrens Ånd.

„Jeg ønsker at sige til de unge mænd og kvinder, ja til alle mennesker – men især vore børn, Israels ungdom – at lederne for dette folk, ikke taler deres eget. Det, de stræber mod at indprente i menneskene, er af Herren og ikke menneskelærdomme. De sidste dages hellige er ikke blevet indsamlet fra jordens forskellige nationer og bragt sammen i disse bjerge for at tilbede mennesket, ej heller for at adlyde mennesket og være dets slave. Hvis nogen har en sådan tanke og hensigt, er de kommet til det forkerte folk. Det folk, som er samlet her, er her ikke for noget sådant. Den tro vi lærer, stiller enhver ansvarlig; de er frie til at handle og vælge for sig selv og enhver vil blive holdt ansvarlig overfor Gud for deres troskab og handlinger.“ (*JD,* bind 24, side 158)

Når ansvaret for at vide *om* en sag er rigtig flyttes over på den enkelte, stilles han i en position, hvor han må forsvare sin anerkendelse eller afslag. Han vil blive holdt ansvarlig for den beslutning han træffer og hvis han fejlbedømmer sagen, må han tage konsekvenserne, fordi han har bragt sig selv i opposition til dem, som er blevet kaldet til ansvarlige stillinger i Herrens kirke.

Det er hvert enkelt medlems personlige sag at stemme i kirken. Da hver af os kan få sandheden at vide for os selv, må vi lyde af egen fri vilje. Der vil aldrig være nogen som helst magt eller tvang i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Det er en kendsgerning, at hvert enkelt medlem må afgive sin overbevisning og dog alligevel se alt i en enighed. Mormoner bør ikke følge deres ledere blindt. De bør følge dem intelligent, fordi ledere giver Herrens ord til medlemmerne og Herren kan åbenbare kundskab om disse ting individuelt for hvert medlem.

Præsident Charles W. Penrose påpegede, at vi har yderligere grund til fælles samtykke i kirken. Følgende er hans forklaring: „Vi opretholder vore brødre . . . som profeter, seer og åbenbarere; jeg har hørt visse brødre bemærke, at de kunne ikke se meningen med at gøre dette og det at oprække sin højre hånd ikke gør disse mænd til profeter, seer og åbenbarere. Dette er for så vidt sandt. Men ved at opretholde disse brødre på den sædvanlige måde, erklærer vi overfor Gud og de magter bag sløret, som arbejder med brødrene i kødet, at vi er villige til at modtage enhver åbenbaring, som de måtte se nødvendige, således at vi gennem dem kan kommunikere på den rette måde. Vi har mange principper og lærdomme givet til os i Bibelen, Mormons Bog, Lære og

Pagter o.s.v., med hvilke vi burde gøre os selv fuldkommen bekendt. Samtidig har vi mænd, der præsiderer over os i denne kirke gennem hvilke Herrens ord vil komme i vore dage til vor og hele kirkens vejledning i kritiske situationer, efterhånden som kirken vokser. Og når vi opløfter vor hånd mod Himmelen for at opretholde dem, tilkendegiver vi klart, at vi selv er beredte til at modtage Herrens ord, når som helst han finder det nødvendigt at meddele os dem. Disse er de rette lovlige kanaler; disse er de bestemte kanaler gennem hvilke vi skal modtage Herrens ord til os som en organiseret helhed, og ved at oprække vor hånd mod Himmelen på denne måde, viser vi for Gud og engle, at vi når som helst er parate til at modtage hvad Herren gennem åbenbaring vil meddele os, ligegyldigt hvordan det vil komme; om det vil komme gennem den Helligånds inspiration eller gennem Urim og Thummim, hvis han finder det nødvendigt at gengive dem til kirken ... Vi bekræfter overfor ham ved vor oprakte hånd, at vi vil modtage hans ord ved inspiration, ved Urim og Thummim, ved åbenbaring, ved englebetjening eller på hvilken som helst måde han måtte meddele sig. Det er derfor nødvendigt, at vi gør dette." (*JD,* bind 21, side 47)

USÆDVANLIGE HISTORIER FRA VORE APOSTLES LIV[1]

PRÆSIDENT ANTHON H. LUND

Biografi

Anthon H. Lund blev født i Aalborg den 14. maj 1844. Hans far var soldat og hans moder gik bort i en tidlig alder, så hans bedstemor tog ham til sig.

Hans bedstemor blev døbt i 1853. Anthon blev døbt den 15. maj 1856. I 1862 rejste han fra Danmark til Utah. Undervejs til U.S.A. blev han på skibet udset til at være læge. Han ankom til Salt Lake den 23. september 1862 efter at have været undervejs i 71 dage.

I 1870 giftede Anthon sig med Sarah Ann Petersen, som var datter af en biskop. Sammen fik de 9 børn, som alle fik megen succes. Anthon var højt respekteret og elsket i sit hjem såvel som i kirken og samfundet.

I 1874 arbejdede han i Sanpete højrådet i central-utah, i 1877 blev han stavssekretær og var samtidig stadig medlem af højrådet og i 1878 blev han præsident for søndagsskolen.

Anthon vendte tilbage til Danmark som missionspræsident. Han blev dér i to år og tre måneder og ved sin tilbagekomst til Utah blev han valgt ind i territoriets lovgivende forsamling og genvalgt det følgende år. Han arbejdede med grundlæggelsen af staten Utahs landbrugshøjskole, mens han sad i denne stilling.

I 1888 blev han vice-præsident for Manti Templet under præsident Daniel H. Wells; i 1889 blev han apostel og i 1891 præsident for Manti Templet.

I årene fra 1893 til 1896 præsiderede han over den europæiske mission.

I 1897 besøgte Anthon H. Lund orienten sammen med F. F. Hintze for at reorganisere den tyrkiske mission.

I 1899 blev han kaldet til at være kirkens historiker. Han var søndagsskolepræsident til 1919. I 1910 blev han opretholdt som 2. rådgiver i Det første præsidentskab under præsident Josef F. Smith. Han tjente også som 1. rådgiver under præsident Heber J. Grant.

I 1911 blev Anthon H. Lund præsident (assisterende) for Salt Lake Templet. I 1918 blev han kaldet til at præsidere over Salt Lake Templet. Den 2. marts 1921 døde han i Salt Lake City.

„Hvilken dejlig dag jeg kunne have med at læse Biblen"

Kun 4 år gammel blev Anthon H. Lund sendt til en privatskole, hvor han lærte at læse, skrive, regne, o.s.v., og da han blev 7 år, kom han i kommuneskole i Aalborg. Hans flid og evne til at lære var så stor, at han hurtigt gik fra den ene klasse til den anden, idet han helt sprang 2. klasse over. Mens han forberedte sig til eksamen i skolen, tog han desuden privattimer i engelsk og studerede også tysk og fransk. I en alder af 11 år var han nr. 1 i skolen.

Broder Lund havde allerede i sine tidlige år en uimodståelig trang til at studere Guds ord. I hans bedstmoders hus var der en Bibel, der tilhørte hans onkel, som havde forbudt ham at røre den, af frygt for, at han skulle snavse den til eller på anden måde komme til at beskadige den dyrebare bog. Men hans bedstemor opmuntrede ham ofte til at læse hele bogen og tilskyndet af hende, begyndte han med begyndelsen og blev hurtigt kendt med de vigtigste begivenheder, som de berettes i denne hellige bog.

En dag ved fastelavnstid, da gaderne var fyldte med mennesker, som så på fastelavnsoptog, tænkte han: „Sikken dejlig dag jeg kunne få med at læse Bibelen!" Han mente, at hans onkel ville være blandt tilskuerne til fastelavnsløjerne. Så satte han sig på sit ynglingssted med Bibelen og læste den spændende historie om Israel under kongerne, da han pludselig hørte trin på trappen, døren gik op og hans onkel stod foran ham. Han undskyldte mange gange overfor sin onkel, at han havde taget Bibelen uden at få lov. Hans onkel

svarede: „Jeg er glad for at finde dig således optaget på en dag som denne, min dreng, læs i den så meget som du har lyst." Da han kun var 8 år, var hans onkel overrasket over, hvor meget han havde læst og hvor godt han havde fattet meningen. Broder Lund sagde, at disse tidlige læsestunder havde haft stor betydning for ham, da de indprentede Bibelens beretninger lyslevende og fast i hans sind.

„Da broder Lund var 13 år gammel"

Da broder Lund var 13 år gammel, blev han kaldet til at arbejde i Herrens vingård. Hans arbejde var at lære de hellige, som skulle emigrere, engelsk, at organisere proselytarbejdet og at hjælpe ældsterne med at holde møder. Da han skulle aflægge sin første rapport ved en konference, hjalp broder Fjelsted ham op på et bord og derfra fik han så sin debut foran en tilhørerskare.

Foruden sit organisationsarbejde, medbragte han altid et nummer af *Millennial Star,* som han kunne læse for de hellige, fordi han var i stand til at oversætte den til dansk lige så flydende, som han læste en dansk avis. De hellige var glade for at lytte og blev styrket i deres tro. En serie artikler, „Svar til Modstandere" som var en stor hjælp for ham i hans møder og argumentationer med folk i Danmark, som trykte de samme smædeskrivelser om „mormonerne," som oversvømmede Amerika og England. Da han begyndte at gå ud, var der nogen som sagde, at nu var „mormonerne" da blevet helt bindegale, når de sendte sådan en grønskolling. Da broder Lund hørte det, sagde han: „Ligemeget, jeg vil gøre det menneske til min ven." og det gjorde han, for med tiden blev den mand, som havde talt så ringeagtende om ham døbt og han ønskede at broder Lund selv skulle gøre det.

„Hun greb en ildrager og skreg"

Det var ikke så ofte broder Lund blev forulempet. Selv på steder, hvor andre ældster havde lidt overlast, lykkedes det ham at slutte venskaber. Nogle gange prøvede han imidlertid også det modsatte. Ved en lejlighed, da han var ude og invitere folk til et møde om aftenen, kom han ind i et hjem og fortalte konen, at der skulle være et møde samme aften og inviterede hende til at komme.

„Hvilket slags møde?" spurgte hun

„Et mormonmøde," svarede han.

Hendes ansigtsudtryk forandrede sig øjeblikkeligt og hun blev fuldstændig rasende. Hun greb en ildrager og skreg: „Jeg skal give dig mormonmøde!" og sprang på ham.

Han fandt det klogest at være forsigtig og løb ud af huset, men kvinden fulgte efter ham og af sine lungers fulde kraft skreg hun til sin mand, at han skulle skyde den „mormon". Hun lavede sådan en ballade, at naboerne kom løbende for at se, hvad der var i vejen.

Mange år senere, da broder Lund arbejdede i Ephraim Co-op., kom en kvinde ind i forretningen og sagde til ham: „De kender ikke mig, men jeg har set Dem én gang før. Husker De konen, som løb efter Dem med en ildrager?"

„Ja," svarede han, „men det er ikke Dem for hendes ansigt glemmer jeg aldrig."

„Nej," sagde hun, „Jeg var hendes nabo og da jeg så hende rende efter Dem, spurgte jeg hende, hvad De havde gjort. Hun sagde, at De havde inviteret hende til et ‚mormonmøde'. Jeg blev nysgerrig efter at vide noget mere om ‚mormonerne' og gik til mødet. Jeg hørte Dem tale og blev overbevist om sandheden."

„Jeg vil gøre dig til min arving"

En dag, da ældste Lund var ude og „banke på døre", besøgte han en rig mølleejer, som sad i sit bibliotek sammen med en anden herre. Efter at have besvaret deres spørgsmål i en time, sagde manden i huset: „Det er virkelig en skam du er ‚mormon'. Hvis du vil studere ved Københavns Universitet og blive luteransk præst, vil jeg betale omkostningerne og gøre dig til min arving."

Broder Lund svarede: „Jeg er ikke i tvivl om, at De er en rig mand, men De har alligevel ikke penge nok til at købe min troskab ud af Guds kirke." Svaret syntes at behage begge de to herrer. Broder Lund har ofte spekuleret på, om manden mente, hvad han sagde eller ej. Han troede det dengang, men det var alligevel ingen fristelse for ham. Han følte, at han havde fundet den kostelige perle.

Hans oplevelser i Herrens tjeneste var mange og interessante. Engang havde han lovet at være et bestemt sted for at hjælpe missionærerne med at holde et møde. For at komme dertil måtte han gå omkring 16 kilometer i en tæt snestorm, som piskede lige ind i ansigtet. Da han ankom til stedet, fandt han huset fuld af mennesker, men der var ingen missionærer tilstede. Han satte sig ned blandt tilhørerne og hørte dem sige: „Mormonerne har narret os idag." Da tiden var inde til at mødet skulle begynde og han så, at der ikke ville komme nogen missionærer, rejste han sig og bad venligt om at få opmærksomheden. Hvor blev folk forbavsede, da de så drengen! Men de var så stille, at man kunne høre en knappenål falde til jorden. Efter mødet kom hver og en, som var tilstede hen, gav ham hånden og takkede ham. Adskillige af de tilstedeværende sluttede sig siden til kirken og emigrede til Zion.

„Rejseselskabets læge"

16 år gammel blev Anthon H. Lund ordineret til ældste og indsat som præsident i Aalborg gren og blev omrejsende ældste i 5 andre grene. Det var et ansvarsfuldt kald, for grenen voksede og krævede konstant opmærksomhed.

Ældste Lund fortsatte sit missionærarbejde til året 1862, da han 18 år gammel emigrerede til Utah. Han forlod Hamborg på skibet „Benjamin Franklin." Mens skibet havde ligget i havn, var der kommet mæslinger

ombord, men kaptajnen ville kun udlevere medicin til de syge efter ordre fra en læge. Biskop C. A. Madsen forelagde sagen for de hellige og de bestemte sig for at vælge bror Lund til rejseselskabets læge. Han fik overdraget lægetasken sammen med en bog, om hvorledes man behandler de mest almindelige sygdomme. Den studerede han grundigt og udførte sine pligter så godt, at han vandt både passagerernes og mandskabets fortrolighed. Broder Lund var altid efterspurgt. Til tider måtte han ligefrem gemme sig for at få lidt hårdt tiltrængt søvn og hvile. Dette var højst bemærkelsesværdigt for en læge, som havde fået sit „eksamensbevis" af almindelige mennesker i stedet for ved et medicinsk fakultet.

„Til minde om Anthon H. Lund"

Jeg[2] kan af hele hjertet tilslutte mig alle de hyldestord, som i dag er blevet præsident Anthon H. Lund til del. Mit venskab med ham har været så fortroligt, som jeg tror deteer muligt mellem to mennesker. Han kom ind i De tolv apostles Råd da Wilford Woodruff, George Q. Cannon og Joseph F. Smith blev opretholdt til kirkens Første Præsidentskab. Enhver af de øvrige 9 apostle og deres rådgiver Daniel H. Wells blev bedt om at skrive navnene på et stykke papir på tre mænd, som de mente skulle udfylde den tomme plads, som var blevet, efter disse tre mænd var blevet valgt til at præsidere over kirken, og give det til Det første Præsidentskab. Hver af disse 10 mænd skrev, uafhængigt af hinanden navnet Anthon H. Lund på deres papir. Fra den dag og til i dag jeg aldrig hørt ét ord eller set én handling og jeg kender intet i Anthon H. Lunds private, offentlige eller daglige arbejdsomme liv, som ikke har været en sidste dages hellig værdig, enhver apostel for Herren Jesus Kristus værdig til hvilket som helst arbejde han end blev kaldet. Mens jeg var i Japan, gik præsident Lorenzo Snow bort og jeg sagde til mine venner: „Hvis præsident Joseph F. Smith skulle vælge den mest viise, den bedst informerede og den mest besindige mand til rådgiver og den, som efter min mening har den største viden og mest bemærkelsesværdige livsbane af mændene i De tolvs Råd, skulle han vælge Anthon H. Lund. Det er overflødigt at sige, at jeg blev glad, da nyheden om broder Lunds kaldelse kom."

1 Leon R. Hartshorn: **Exceptional Stories From the Lives of Our Apostles.** Salt Lake City. Deseret Book Co., brugt med tilladelse.

2 Uddrag af den 7. præsident for Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige Heber J. Grants tale ved præsident Lunds begravelse.

Det skrevne ords opståen

AF HUGH NIBLEY

Vi er allesammen vokset op i en verden, der med tilfredshed nærer den idé, at det næsten hele tiden er de samme ting der sker i denne verden: det, der ligger forude, er omtrent det samme som det, der ligger bagude, for de kræfter, der virker på jorden i dag, virkede på samme måde, med samme styrke og samme virkninger ned gennem alle tider og vil fortsætte med at virke nøjagtig på samme måde i al evighed. Der er faktisk ingen årsag til bekymring i en verden, hvor alting kontrolleres under videnskabens vågende øje, eftersom udviklingen følger sin ufravigelige kurs støt, sikkert, pålideligt, umærkelig langsomt og blidt og tilfredsstillende beregnelig.

I sådan en verden syntes man ikke mere at have behov for at kunne støtte sig til Gud for at søge trøst. Videnskabens anvendelige, rationelle fremgangsmåder har forjaget al barnlig frygt. Dramatiske eller uforklarlige begivenheder i fortiden eller profeteret for fremtiden kaldes nu myter og fantasi.

For ikke så længe siden er videnskabsmændene imidlertid blevet chokeret ved den opdagelse, at det, de nu ser, når de ser fremad, ikke til en fjern fremtid, men til den umiddelbart foran dem liggende fremtid, ikke er „det samme om igen," men noget fuldstændig anderledes, noget, om hvilket de må tilstå over for sig selv, at de er ganske uforberedt på, eftersom det altsammen forekommer dem helt uventet. (Dette ifølge John Lear i *Saturday Review,* Jan. 10, 1970, hvor han især taler om befolknings- og forureningsproblemer)

Som profet så også Joseph Smith både fremad og tilbage og skildrede et billede af begge verdener, som chokerede og virkede anstødeligt på hans selvglade, selvtilfredse samtidige. Han præsenterede sit særegne billede af fortiden på den allermest dristige måde, nemlig i form af nogle bøger, som han påstod var af meget gammel oprindelse, og hvis indhold var blevet ham givet „gennem Ånden". Men hans billede af fortiden og fremtiden blev ikke afleveret med mystiske udtalelser ... Hans beretning kunne man snarere finde på siderne af gamle bøger, der antagelig stadig eksisterede og enten stadig fandtes i verden eller havde efterladt ufejlbarlig tegn på at de havde eksisteret.

„De sidste dages hellige er dobbelt velsignet," skrev præsident Joseph Fielding Smith, „med Herrens ord, som er blevet åbenbaret gennem evangeliets gengivelse. Vi har fået nephitternes og jareditternes optegnelser. Herren gengav os meget af det, som fra begyndelser var blevet åbenbaret for Adam, Enok og Abraham ... og hvis kirkens medlemmer ikke drager fordel af de muligheder, de har, til at læse, studere og lære, hvad optegnelserne indeholder, bliver det til deres egen fordømmelse." (Joseph Fielding Smith: Answers to Gospel Questions, (Det melkisedekske Præstedømmes lektiehæfte 972-3))

Kun få mennesker er klar over, at man på Joseph Smiths tid ikke kendte nogen af de virkelig gamle håndskrifter. Man kunne ikke læse egyptisk og babylonisk; den ældste til rådighed værende litteratur var de græske og latinske klassikere, der næsten allesammen kun fandtes

i dårlige eksemplarer fra middelalderen, ikke ældre end den byzantiske periode. Den ældste tekst i den hebraiske bibel var Ben Asher Codex fra det niende århundrede. I dag har man hele biblioteker af dokumenter, der er mere end 4000 år gamle; ikke blot deres indhold, men selve håndskriften kan dateres helt tilbage til civilisationens begyndelse. Det er ikke sværere at grave 6000 år tilbage end det er at fjerne støvet fra 5000 år; og når vi gør det, hvad er det så for en slags dokumenter, vi finder? Lad os betragte tre hovedpunkter: (1) hvad man kan slutte sig til ud fra Joseph Smiths udtalelser om de ældste optegnelsers beskaffenhed, skrevet af mennesker, (2) hvad menneskene fra fordums tid selv har at sige om disse optegnelser og (3) hvad optegnelsernes faktiske påviser.

For det første: hvis Joseph Smith har ret, skulle de skrevne optegnelser være lige så gamle, som selve den menneskelige race, for han fortæller os, at „... en mindebog blev ført ... på Adams sprog." (Moses 6:5) — (Tidligere, jødiske apokryfer fremhæver den nære forbindelse mellem Adam og skrivekunsten, et emne, som ikke kan behandles inden for dette blads rammer. Han kaldes i „Sibylles Orakler" 111:24 for „Adam med de fire bogstaver," hvormed der henvises til den kendte, jødiske lære, at alle ting blev skabt af bogstaver i første instans; Sefer Yeshirahs speciale)

Men hvad siger „de gamle" selv om dette emne? Overraskende nok en hel masse, hvoraf vi kun kan give nogle få citater her. Ifølge dem havde en konge adgang til den guddommelige bog, man rådførte sig med på den tid, da verden blev skabt: „Jeg er den, der har skrevet gudens bog," siger en af de tidligste Farao'er, „som siger, hvad der er og fører frem, hvad der ikke er ... " (R. O. Faulkner: *The Ancient Egyptian Pyramid Texts,* Oxford, 1969, numbres 510:1146). En senere, men stadig „gammel" (13. dynasti) Farao mindes: „Mit hjerte længtes efter at skue Atums alleræIdste bøger. Åbn dem for mig til flittig ransagelse, så jeg må kende gud, som han virkelig er!" (At denne atum skal identificeres som Adam er blevet antydet af ledende egyptologer, f. eks. E. Lefebure i *Biblical Archaelogieal Society Proceedings,* 9:174 ff, og A. Moret: *Histoire de l'Orient,* Paris: Presses Universitaries 1945, 1, 209 f.) Over overliggeren til det gamle bibliotek i Horus-templet i Edfu, var der et relief, som viste to knælende skikkelser, der priste den himmelske bog, der dalede ned til Jorden; hieroglyffer over deres hoveder viser, at de forestiller Sai og Hw (gammel-egyptisk blev kun skrevet med konsonanter; vokalerne blev udtalt, men ikke skrevet, derfor kender vi kun deres konsonanter i dag eller den guddommelige udtalelse (Ordet) hvorved verden blev skabt. (Gengivet af J. Caparts „Exaltation du Livre," i Chroniques d'egypte, 41, 1946, side 25) I Egypten skulle hvert eneste skridt ved grundlæggelsen af et nyt tempel følge de direktioner, der var givet i den himmelske bog, fordi en sådan grundlæggelse repræsenterede og dramatiserede skabelsen af selveste Jorden. (Se næste parentes)

Og hvad viser dokumenterne så i virkeligheden? Hvis håndskriften udviklede sig gradvis og langsomt, skulle der være en uhyre stor samling af sten, knogler, ler og træ, som ville vise menneskets klodsede forsøg på at skrive. Men der findes ikke sådanne samlinger af primitiv håndskrift nogen steder. Kort sagt: selve håndskriften udelukker sådan noget som langsom, gradvis trin-for-trin udvikling; enten forstår man, hvorledes man bærer sig ad, eller også forstår man det ikke, og når man én gang ved det, ligger hele skrivningens „mysterium" afsløret. Hele bevismaterialet viser, at sådan var det, det i virkeligheden forholdt sig. „Pludselig er der grave på kirkegårdene fra den før-dynastiske tid" (d. v. s. før kongehusenes tid. O. A.), som afslører „at skrivekunsten ... har en temmelig lang udviklingsperio-

de bag sig," skriver Engelbach. „... Med andre ord: det var en håndskrift, der lå langt over billedskrivningens stadium ..." (W. Engelbach: i Annales du Service, 42, side 197, 1942.)

Både den lange udviklingsperiode og det, at der eksisterer en oprindelig primitiv billedskrift, må være noget, som Engelbach selv formoder, eftersom der ikke findes noget bevis for dem. Hvis håndskriften udvikledes i Egypten, tog processen kun „nogle få årtier" hvorefter kunsten forblev uændret „i tusinder af år," ifølge Capart. (J. Capart, i *Egyptian Religion and the East,* 1, 1930, side 117)

Der er noget forkert ved denne udviklingsproces, hvorved ét folk udvikler et skrivesystem næsten i løbet af en nat, hvorefter de afviser at udvikle det videre. Men endnu mærkeligere er det faktum, at på den mest berømte af ... de præ-dynastiske skifertavler med deres uklare, ufuldstændige tale, som kun antyder, at håndskriftens kunst er på vej, ser man tydelig afbildet en konge (Narmer), der følger efter en tjener, som bærer den egyptiske skrivers to klassiske „blækhuse". Det første egyptiske dynastis grave „viser, at de havde et veludviklet skriftsprog samt kundskab om tilberedning af papyrus ..." (W. B. Emery i *The Scientific American).* Inskriptioner, fundet på mærkesedler og etiketter på krukker fra det første dynastis tid og ofte — på grund af deres ufærdighed og korthed — betragtet som primitive forsøg på at skrive, er netop ufærdige og korte, fordi de var beregnet til at være identifikations eller mærkesedler og intet mere — ikke litterære værker. I virkeligheden var de, som S. Schot påviser, „skrevet i en raffineret, kursiv (skrå) håndskrift." (K. Sethe: *Vom Bilde* zum buchstaben, bind 12 af „Untersuchungen zur Gesch. u. Altertumskunde," siderne 27-28, genoptrykt i Hildesheim: G. Olms, 1946). For selv om „hieroglyffer kommer pludseligt frem i verden som en egyptisk opfindelse omkring år 3000 f. Kr., var hieratik, den kursive (skrå) håndskrift med de samme symboler også i anvendelse lige så tidligt." (A. Scharff & A. Moortgat: *Egypten u. Vorderasien im Altertum* side 460 — München: F. Bruckmann, 1951).

Det er altsammen i største modsætning til de hårdnakket fastholdte teorier om håndskriftens udvikling i egypten. Men hvad med den øvrige del af verden? Hvor som helst man ser de tidligste håndskriftsystemer, har de på en eller anden måde forbindelse med den egyptiske og afsløres pludselig på samme forvirrende måde.

„Den håndskrift, der i det første dynastis begyndelse (i Egypten) kom frem uden nogen forhistorie, var på ingen måde primitiv," skriver Frankfort. „Den har faktisk en sammensat struktur ... præcis den samme struktur, som man var nået til i Mesopotamien. ... At nægte, ... at de egyptiske og mesopotamiske håndskriftsystemer har forbindelse med hinanden, er det samme som at fastholde, at Egypten helt for sig selv opfandt et sammensat og konsekvent system i selve det øjeblik, det blev påvirket i sin kunst og sin arkitektur af Mesopotamien, hvor præcis det samme system netop var blevet udviklet ..." (Frankfort: *Birth of Civilization,* siderne 106-107, London 1957). Disse to systemer har ikke blot forbindelse med hinanden, men de viser bemærkelsesværdig forbindelse med den tidligste, kinesiske skrivning (A. David i *Archi Orientaini, 18²,* siderne 51-54, 1950), såvel som med de hettitiske og de tidligste indiske (B. Hrozny: *Ancient History of Western Asia,* etc. siderne 116-117 — Prag: Artia, uden dato), samt de elamitiske skrifter (J. Jordan, i *Archiv for Orientforschung,* 6 side 318 — 1930-31). P. Mordell påstår, at det hebraiske alfabet har forbindelse med et egyptisk linjeskrivningssystem, et virkeligt alfabet, der „udviklede sig på et tidspunkt, da hieroglyfskrivningen var ukendt, holdt ud med en besynderlig levedygtighed, og blev aldrig absorberet eller fordrevet." (P. Mordell, i *Jewish Quarterly Review,* 2 side 575 1911-1912). Dette var det mystiske, forhistoriske „Middelhavsalfabet," der siges at være ældre end hieroglyfferne (E. Massoulard: *Prehistoire et protohistoire d'Egypte* — Paris, Institut d'Ethnologie side 323 f 1950) og som pludselig bredte sig over hele det nære Østen ved slutningen af det 2. årtusind f. Kr.

Mange videnskabsmænd har påvist, at alfabetet er miraklernes mirakel, den største af alle opfindelser. De er også enige om, at det kun kunne være sket på ét tidspunkt på ét sted og kun kunne være én eneste opfinders værk. De er også enige om, at oprindelsen var egyptisk eller vest-semitisk.

Ud fra udviklingsteorien har andre videnkabsmænd beskrevet, hvor primitivt mennesket nedskrev sine enkle tanker ved hjælp af naive tegninger. I følge deres teori gik menneskene overalt langsomt men sikkert fremad fra billeder til virkelig alfabetisk skrivemåde. Men hvis det virkelig var sket på den måde, ville man finde spor af skrivekunst i udvikling overalt. Aflejringer af tilfældigt sammenskrabede knogler og sten ville vise, hvorledes mennesker overalt udvikler sig besværligt over mange tusind år til de når frem til alfabetet. Men de vældige samlinger af forsøg på at skrive eksisterer simpelthen ikke. Der findes ganske enkelt ikke noget bevis for, at skrivekunsten udviklede sig på den måde, som visse videnskabsmænd opstiller teorier om.

Selv nogle af dem, som tror, at alfabetet udviklede sig fra billed-skrivningen, må indrømme, at sidste stadium i denne udvikling kun blev opnået i få dele af verden. Der findes kun ganske få skriftsystemer, og deres oprindelse ligger så nær på hinanden med hensyn til tid og sted, at det er meget vanskeligt at bevise, at de har udviklet sig uafhængigt af hverandre.

Menneskene har altid tegnet billeder, men hvorfra stammer billedskriften? Har der nogen sinde været en virkelig

billed-håndskrift? E. Dobelhofer forklarer „billedskriften," — om hvilken han siger, at den er „utrolig gammel" — som „en række billedbeskrivelser (der) muligvis kan ‚læses' nøjagtigt af en hvilken som helst." (E. Dobelhofer: *Voices in Stone* N. Y.: Viking Press, side 22 1961.) K. Sethe er enig med ham: en „ren" billedskrift er en skrivemåde, der „straks kan læses fra bladet på hvilket som helst sprog." (Sethe, samme siderne 24-25.) Og lige her er det, at resultatet bliver fastslået: hvis der nogen sinde har eksisteret en virkelig ægte billedskrift, så er den ikke blevet opdaget endnu. Hvor på Jorden findes der en eneste inskription, som alle, der ser den, vil kunne tyde fuldstændig ens uden hensyn til deres sprog, uddannelse eller kultur? Da Sethe ledte efter en virkelig ægte billedskrift, der kunne illustrere den proces, hvoraf hierglyfferne udviklede sig, var de eneste eksempler, han kunne finde i hele verden, helleristningerne hos nordamerikanske indianere; ingen mennesker har til i dag kunne hverken „læse" eller tolke dem. (Samme, side 9).

Det er også interessant at lægge mærke til, at den tidsperiode, hvor den meget primitive, egyptiske billedskrift" blev anvendt, gjorde egypterne også brug af et ægte, alfabetisk skriftsystem.

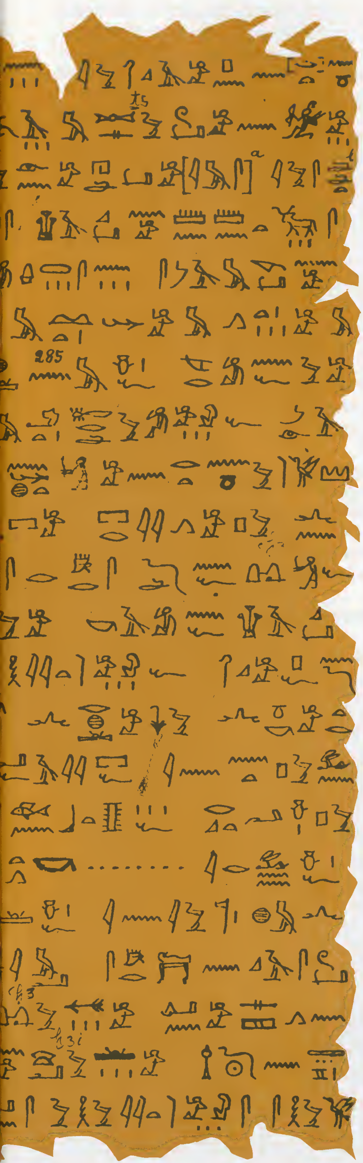
Ligesom de tidligste, egyptiske dokumenter, er de babyloniske tavler med „de ældste skrifttegn, man indtil nu kender," i høj grad stiliseret eller abstrakt og kan ikke læses. (H. J. Lanzen i *Archae*ologi, 17, side 125 1964). Hvis man indrømmer, at de er skrevet med billedskrift, hvordan kan det så være, at ikke to videnskabsmænd „læser" dem ens? Mesopotamien byder for tiden på den eneste mulighed for at kunne fremvise evolutionsrækkefølgen af skrivekunstens udvikling, for gennem udgravninger at vise de forskellige stadier af udviklingen. Det virker bare ikke. De inskriptioner, der er blevet fremdraget af videnskaben, kan på en bestemt måde gendrive forventende former, eftersom nogle daf de mest primitive skrifttyper findes i senere øverste lag — og omvendt.

Det paradoks, at noget så fremskredent og raffineret som skrivekunsten skulle komme ind i verden fuldt udviklet og lige på éngang, er i fuldstændig manglende overensstemmelse med evolutionens tankegang. I de senere år har antropologerne (folk, som dyrker læren om menneskets afstamning og om slægtstyper O. A.) indtaget et skarpt standpunkt med hensyn til civilisationens „redskabs teori". Ideen er den, at primitive, menneskelignende skabninger ganske ubekymret og tilfældigt fumlede med dette eller hint stykke træ, ben eller sten som redskab, og at „det var det gode redsultat med de simpleste redskaber, der startede hele retningen af menneskelig udvikling og førte til de civilisationer, vi finder i dag. (S. Washburn i Scientific American, side 63, sept. 1960).

Petrie påviste imidlertid gennem et betydningsfuldt studium, at mennesker, i stedet for ivrigt at godtage et udmærket redskab, så snart de fik kendskab til det, har vist „en næsten 100 % modstand" mod ethvert nyt redskab, der kom udefra. (W. F. Petrie i *Smithsonian Report,* side 588, 1918.) For eksempel: skønt alle Egyptens nabolande havde kendt egypternes udmærkede facon på økser i tusinder af år, var sydamerikanerne det eneste oldtidsfolk, der havde antaget den. (Samme, siderne 568-69)

Men hvad i al verden er det så, der får ét folk til at andet folks skrivemåde? Det interessante i denne sag er, at selv om ideen hurtigt blev antaget, holdt hvert enkelt folk i sin antagelse fast ved at ville gøre den til sin egen fornemme besiddelse og opfandt lige fra begyndelsen en lokal skrivemåde, der skilte sig fra alle de andre. Både populariteten og forskelligheden i oldtidens skrivemåde skal forklares gennem dens religiøse form. A von Mulinen har bemærket, at nye skriveskrifter ufravigelig viser sig at være nye religioners redskaber (A. von Mulinen i *Zeitschrift der Deutsch-*

Palästina-Verein, 47 siderne 90, 88.), medens J. Smolian påpeger, at alle menneskets største opfindelser eller opdagelser først og fremmest synes at have til hensigt at sætte ham i forbindelse med den åndelige verden. (J. Smolian i „Numon," 10, side 203, 1963, hvor han som eksempel nævner ilden, hjulet, vognen, bygningskunst og skibe). Hvis Joseph Smith havde ret, er bøger og skrifter én gave fra Himmelen til mennesket, „Thi så mange, som påkaldte Gud, blev det givet at skrive ved inspirationens ånd." (Moses 6:5). Skrivekunsten var en særlig gave og en stor velsignelse, der satte de retfærdige i stand til at bevare erindringen om guddommelige besøg og forbindelser og hjalp dem til at samarbejde deres jordiske aktiviteter med den himmelske orden: „Himmelens udtrykkelige vilje findes udtrykt i skrifterne," sagde profeten Joseph Smith. (se Joseph Smiths lærdomme, s. 61).

De tidligste rapporter om mennesket siger meget „om skrivekunstens mirakel, som oldtidens folk betragtede som en gave fra Himmelen," (N. H. Tur-Sinai i *Archiv Onentaini,* 17, side 433, 1949). Egypterne troede, at skrivning var noget helligt, der var betroet kongen som „højpræst og skriver," for altid at holde ham og hans undersåtter i berøring med Himmelens tanke og vilje. (Såvidt Hermes Trismegistus, I, siderne 406-407, i T. Hoptner: *Fontes Histonae Religionis Egyptiacae,* side 393, Bonn, 1922-4).

Man mente således, at bogen om gryndlæggelse af Templer var blevet sendt ned fra Himmelen til den udødelige skytsånd Imhotep, præst og rådgiver for kong Zoxer af det tredje dynasti og alle tiders største bygherre, hvorefter bogen „blev borttaget til Himmelen dengang guderne forlod Jorden, men blev sendt ned igen af Imhotep på et senere tidspunkt, da han fik den til at falde ned fra himlen på stedet nord for Nemfis." (Citat af H. Brugsch i *Egypten,* tidsskrift, 10, siderne 1-4, 1872).

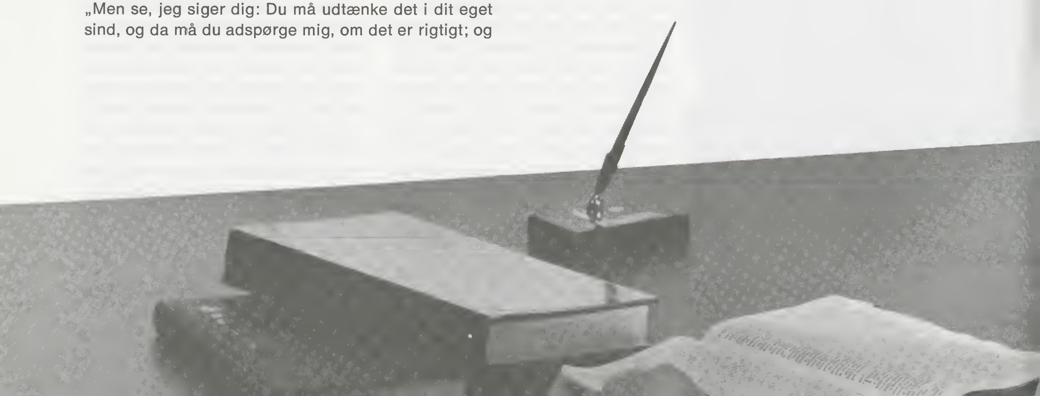
I Babylonien „er kongen den, der er sendt ned. Han var opfaren til Himmelen for at modtage . . . skæbnens tavle og modtage sin opgave. Der efter bliver han udsendt, d. v. s. han stiger ned igen . . . Og således overføres kundskaben til kongen; den er af en hemmelighedsfuld natur, idet den drejer sig om Himmelens og Jordens store mysterier, de skjulte ting, og er en åbenbaring om den skjulte kundskab, sendt fra guderne (guden). Kan man kalde det for ‚primitiv åbenbaring'"? (G. Widengren: *The Ascension of the Apostle and the Heavenly Book,* Uppsala Universitets årsskrift side 21, 1950-7). Tanken om en uråbenbaring en åbenbaring, der begyndte samtidig med mennesket tilværelse — en oprindelig åbenbaring om, at en komplet kundskab om verden fra dens begyndelse til den slutning allerede var nedskrevet og fra tid til anden er blevet betroet visse udvalgte ånder — en lære, som sidste dages hellige er velkendt med. (Se Moses 7:67 og Joseph F. Smith: „Gospel Questions," side 5). Der henvises i oldtiden hele tiden til skrivemådens himmelske oprindelse, gennem den lære, at skrivemåden og skrifttegnene stammer fra den stjerneklare himmel. Skæbnens tavler, som indeholder al kundskab og overdrager al myndighed, „er forudanelser om verden, stjernerne og stjernebillederne ud fra det skrevne." (A. Jeremias: *Das Alte Testament im Lichte des Alten Orients,* Leipzig, 1916, L, 51).

Hvis vi vender os fra oldtidens lære til konkret opdagelse, bliver vi snart klar over, at de ældste skrifter altid findes i templet. Det er ikke noget tilfælde, at tempelarkitektur og skrivekunst pludselig kommer frem samtidigt. Templet var et observatotium, hvor man fik forbindelse med universet. (se for eksempel Western Political Quarterly, 19, 1966, siderne 603-607, og 4, 1951, siderne 235-238). Der betragtes himmelen meget omhyggeligt, og for at være af værdi skal sådanne observationer nedskrives. Alfabet, kalender og tempel følges naturligt ad, idet de alle ekspederer budskaber fra stjernerne og planterne. (Forts. på side 333)

Hvordan finder man svar på sine problemer?

AF ROBERT J. MATTHEWS

Skrifterne beordrer os til at søge Herrens hjælp ved løsningen af vore problemer:
„Vær ydmyg, så skal Herren, din Gud, lede dig ved hånden og besvare dine bønner." (L. & P. 112:10)
„Bed, så skal der gives jer; søg, så skal I finde; bank på så skal der lukkes op for jer.
„Thi enhver, som beder, han får, og den, som søger, han finder, og den, som banker på, for ham skal der lukkes op." (Matt. 7:7-8)
Disse anvisninger synes tydelig nok, men erfaringerne i livet og andre skriftsteder lærer os, at invitationen til at *bede, søge* og *banke på* inbefatter mere end bare at bede. Herren sagde gennem Jeremias: „Leder I efter mig, skal I finde mig; såfremt I søger mig af hele eders hjerte." (Jer. 29:13). Man må søge tilstrækkeligt meget, være forudseende og forberede sig. En gang, da Oliver Cowdery ikke fik den hjælp han ønskede, forklarede Herren:
„Se, du har ikke forstået det ret. Du har troet, at jeg ville give dig, uden at du selv gjorde dig nogen anstrengelse, blot du bad.
„Men se, jeg siger dig: Du må udtænke det i dit eget sind, og da må du adspørge mig, om det er rigtigt; og dersom det er rigtigt, vil jeg bevirke, at dit hjerte brænder i dig, og derved skal du fornemme, at det er rigtigt „Men er det ikke rigtigt, skal du ikke have sådan følelse, men dine tanker skal være så uklare, at du glemmer det, der var urigtigt . . . " (L. & P. 9:7-9).
Det var dette princip der blev brugt til at finde en hustru til Abrahams søn, Isak. Abraham pålagde sin tjener det ansvar at finde den rette kvinde og overtale hende til at komme med ham hjem. Tjeneren udtænkte derpå en plan og bad Herren om hjælp:
„Og han bad således: ‚Herre, du min herre Abrahams Gud, lad det lykkes for mig i dag og vis miskundhed mod min herre Abraham!
„Se, jeg stiller mig her ved vandkilden, nu bymændenes døtre går ud for at hente vand;
„‚og siger jeg nu til en pige: Hæld den krukke og giv mig at drikke; lad det da være hende du har udset til din tjener Isak; således vil jeg kunne kende . . . '
„Knap var han færdig med at bede, se da kom Rebekka . . . gående med krukken på skulderen,
„ . . . Hun steg ned til kilden, fyldte sin krukke og steg op igen.
„da ilede trællen hen til hende og sagde: ‚Giv mig lidt vand at drikke af din krukke!'
„Og da hun havde slukket hans tørst, sagde hun: ‚Jeg vil også øse vand til dine kameler . . .
„Imidlertid stod manden og så tavs på hende for at få at vide, om Herren havde ladet hans rejse lykkes eller ej;
„Da bøjede manden sig og tilbad Herren." (1. Mos. 24:12-21, 26)
Da statholderen Nehemias prøvede at løse sit folks problemer sagde han: „efter at have tænkt over sagen . . ." (Neh. 5:7). Da Nehemias hyppigt bad til Herren, betyder dette sikkert at han udtænkte tingene i sit eget sind først.
Det samme princip blev også udvist, da Jareds bror bad Herren: „ . . . jeg har lavet fartøjerne til mit folk,

men se, der findes intet lys i dem. Se, o Herre, vil du lade os fare over det store vand i mørke?“ Herren forlangte, at profeten gjorde sig en smule anstrengelser selv for at løse problemet, så han svarede: „Hvad vil I have, at jeg skal gøre, for at I kan have lys i jeres fartøjer?“ Derefter gik profeten „ . . . op på bjerget . . . og . . . smeltede . . . seksten små sten ud af en klippe, og de var hvide og klare som gennemsigtigt glas . . . og råbte atter til Herren og sagde:

„ . . . rør derfor . . . ved disse sten med din finger og få dem til at lyse i mørket; og da skal de lyse for os i fartøjerne . . . “ (Eth. 2:22-23; 3:1-4)

Herren opmunter til det samme initiativ i de sidste dage:

„Thi se, det er ikke passende, at jeg giver befaling i alle ting . . . Sandelig siger jeg: Menneskene burde virke med iver for en god sag og gøre mange ting af egen fri vilje og udøve megen retfærdighed; thi kraften dertil har de i sig . . . “ (L & P. 58:26-28)

Det ser imidlertid ikke ud til at Laman og Lamuel forstod dette princip:

„ . . . talte jeg (Nephi) til mine brødre og ønskede at vide grunden til deres trætte.

„Og de sagde: Se, vi kan ikke forstå det, som vor fader har talt . . .

„Og de sagde til mig: Det har vi ikke, thi Herren kundgør os ikke sådanne ting.“ (1. Neph. 15:6-9)

Disse mænd har tilsyneladende manglet tro til at indhente oplysninger hos Herren og de har ikke arbejdet flittigt nok til at få et svar. Nephi sagde, at de „ikke kendte den Guds handlemåde, som havde skabt dem.“ (1. Neph. 2:12; se også Mosiah 10:14)

Således viser skrifterne at en af de mest effektive måder at finde svar på sine problemer på er at udarbejde en løsning selv, efter vore bedste bedømmelsesevner, bede Herren om vejledning til at finde frem til den rette fremgangsmåde og derefter sætte det i værk.

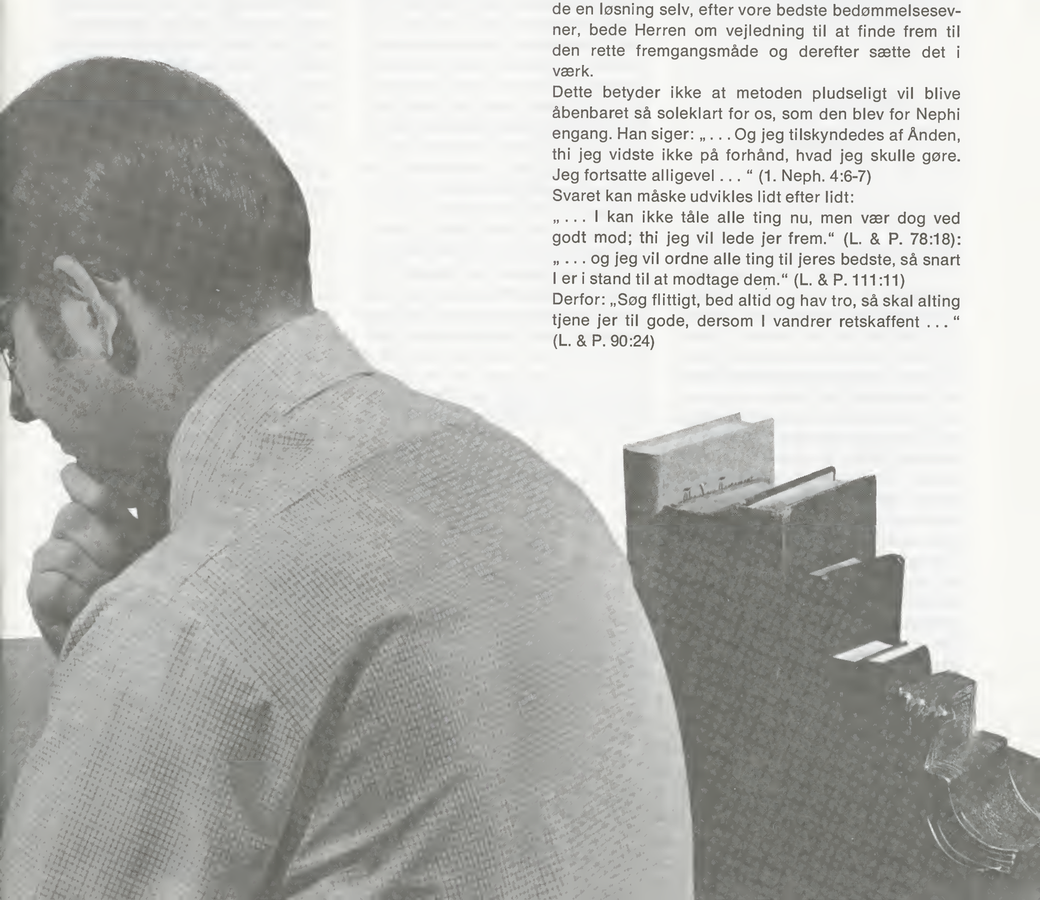
Dette betyder ikke at metoden pludseligt vil blive åbenbaret så soleklart for os, som den blev for Nephi engang. Han siger: „ . . . Og jeg tilskyndedes af Ånden, thi jeg vidste ikke på forhånd, hvad jeg skulle gøre. Jeg fortsatte alligevel . . . “ (1. Neph. 4:6-7)

Svaret kan måske udvikles lidt efter lidt:

„ . . . I kan ikke tåle alle ting nu, men vær dog ved godt mod; thi jeg vil lede jer frem.“ (L. & P. 78:18):

„ . . . og jeg vil ordne alle ting til jeres bedste, så snart I er i stand til at modtage dem.“ (L. & P. 111:11)

Derfor: „Søg flittigt, bed altid og hav tro, så skal alting tjene jer til gode, dersom I vandrer retskaffent . . . “ (L. & P. 90:24)

MORMON SKRIVELSER

De oplevelser, som enhver sidste dages hellig til hverdag kommer ud for, når de efterlever evangeliet og den kærlighed de føler til Herren, står skrevet i deres hjerte. Lad os dele de oplevelser der har styrket vore vidnesbyrd med kirkens andre medlemmer. Det kan være: svar på bønner, en kærlig families og venners inspiration, præstedømmet i funktion og fra hjælpeorganisationerne. Send dem til: Jørgen Ljungstrøm Grundtvigsvej 27 C, København 1864 V.

Min nedarvede stolthed

AF ROSALIE BERKE

Gud arbejder på de mest forunderlige måder, når han udfører mirakler. „Teksten i en bestemt sang har fået en megest speciel betydning for mig i de forløbne tre år — for det er netop tre år siden jeg lærte om Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Indtil da, vidste jeg ikke, hvad en mormon er. Religion betød ikke særlig meget for mig. Jeg er opdraget i den reformerede jødetro, men kendte kun en meget lille smule til min religion. Mine oldeforældre var ortodokse jøder, men min familie faldt lidt efter lidt fra den jødiske tro og dens traditioner, som årene gik. Jeg begyndte at betvivle Guds eksistens, selv om jeg mente, at der måtte være en højere skabende kraft et eller andet sted. Gud arbejde på en forunderlig måde. Jeg ved nu, at det ikke var nogen tilfældighed at jeg blev døbt i De forenede Stater, men at det var en del af min himmelske Faders plan med mig.
I 1969 begyndte min verden at synke i grus. Jeg blev skilt fra min mand og måtte begynde en ny tilværelse alene med to små børn og uden nogen virkelig formål med mit liv. Tingene blev værre og værre i løbet af det næste år — jeg var træt af livet i almindelighed og begyndte at spekulere over min tilværelse. Så var det jeg mødte mormonmissionærerne. Herren ventede til jeg havde ydmyget mig tilstrækkeligt til at søge hjælp og så sendte han dem. Det tog mig ikke lang tid at finde ud af, at jeg var blevet tilbudt noget ganske særligt, men som jøde skabte det konflikter i mit sind at skulle akceptere Jesus Kristus som Messias. Og dog så fandt jeg Joseph Smiths vidnesbyrd så troværdigt, at jeg begyndte at læse Mormons Bog. Kort tid efter besøgte ældste Mark E. Petersen Boston staven og talte til en fireside. Den aften, da han talte, blev jeg bevæget af Herrens Ånd og jeg vidste, at jeg ville blive døbt.
Selvfølgelig medførte dette problemer med min familie. Det første chock gav anledning til sårede følelser, vrede og latterliggørelse. Jeg følte også tydeligt farer for at skulle miste mine børn. Jeg kunne tage næsten alt andet end det. Nu vidste jeg, at der virkelig er en Gud og at jeg skulle prøves. Jeg tænkte som så, at hvis dette er Herrens kirke og ønskede at jeg skulle døbes, så ville der også ske et eller andet, hvis jeg blot satte lid til ham.

Der er mange jøder, som stadig venter på den lovede Messias ... Men jeg har fundet ham.

Jeg bad Herren om vejledning og søgte min sagfører, som forsikrede mig, at mine børn ikke kunne tages fra mig. Så fortsatte jeg med mine dåbsplaner.
I løbet af to uger var jeg forsonet med mine forældre. De bad mig dengang om ikke at lade mine døbe, men sidste år, da min søn blev otte år, kom mine forældre og overværede, at han blev døbt og bekræftet som medlem af kirken.
Jeg er blevet anklaget for at have fornægtet min jødiske arv, men jeg har lært mere om jødedom, efter jeg har tilsluttet mig kirken, end i alle mine foregående år og jeg har lært at være stolt af den arv, som jeg kan videregive til mine børn. Sidste år til påske havde jeg min familie hjemme til en traditionel påskemiddag og den respekt og stolthed jeg kunne se i mine forældres øjne forsikrede mig om, at de er glade for min nye tilværelse som mormon.
I dag har jeg et bedre forhold til mine forældre end jeg nogensinde har haft før. Ja, Gud arbejder på en forunderlig måde. Det er ikke længere siden end i sidste uge, at jeg hørte min mor fortælle nogle mennesker om hendes datter, som er blevet mormon og hun fortalte dem om alle de gode ting ved kirken.
Men hvad har jeg personligt fået ud af at være medlem af Herrens kirke? Jeg ved nu hvad sand lykke, kærlighed og venskab er, jeg har fundet en mening med livet, et formål og vejledninge til at opdrage mine børn.
En af de ting, som hjalp mig umådeligt da jeg lige havde tilsluttet mig kirken, var interessegrupper i G. I. F. I min første tid som medlem blev jeg

holdt oppe af dåben, men da jeg lærte om programmet de unge og de gifte, følte jeg mig udenfor. Så blev endnu en bøn besvaret — jeg fik at vide, at der var dannet en ny organisation for de enlige voksne.

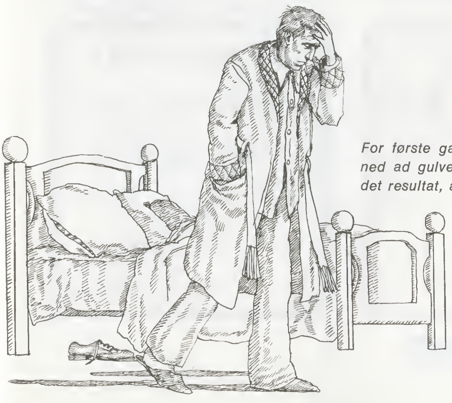
Jeg vil gerne bære mit vidnesbyrd om at jeg ved, at interessegruppen er inspireret af Gud. Jeg har set hvordan inaktive medlemmer er blevet aktive. Jeg har set folk blive medlemmer på grund af den kærlighed og det fællesskab, de har fundet i denne gruppe. Jeg har set hvordan venskab er blevet dannet og har udviklet sig til ægte kærlighed.

Jeg ved at kirken er den sande kirke. Der er mange jøder, som stadig venter på den lovede Messias. Stadig flere opgiver håbet om at han nogesinde vil komme. Men jeg har fundet ham. Jeg ved at Jesus Kristus er den lovede Messias og at han står i spidsen for denne kirke i dag.

Den fortabte vender tilbage

AF LEWIS W. COTTLE

Indtil jeg var 17 år holdt jeg mig nær til kirken, jeg kom til alle møderne og udførte mine pligter i præstedømmet. Det kunne ikke falde mig ind at gøre andet. Jeg elskede kirken og dens programmer.

Som 17-årig begyndte min teenageselvstændighed imidlertid at røre på sig, jeg gjorde oprør mod min families direktiver og påberåbte mig min „handlefrihed". En af mine bedste venner tilhørte en anden tro og jeg gik lige i fælden, jeg ville da prøve de ting han tilbød — spiritus, tobak. Jeg gik ud med piger, der ikke var medlemmer af kirken og snart blev jeg forelsket i en yndig pige. Hendes forældre inviterede mig med i deres sommerhus på mange weekender og dette afholdt mig naturligvis fra at komme i kirken.

Så kom den anden verdenskrig og da min biskop spurgte, om jeg kunne tænke mig at komme på mission, sagde jeg, at jeg hellere ville gå ind i militæret og tjene mit land. Jeg synes stadig, at det er vigtigt at tjene sit land, men jeg ved nu, at det ville have været klogere at tage på mission for min himmelske Fader først.

På den tid fandt jeg også ud af, at nogle af de kirkemedlemmer, som jeg beundrede meget, ikke overholdt alle kirkens standarder. Jeg tillod mig at dømme dem, og jeg syntes de var nogle hyklere. Jeg lovede mig selv, at hvis jeg nogensinde holdt op med at efterleve vore standarder, ville jeg holde mig fra kirken, fremfor at være en hykler, der underviste i én ting og gjorde noget andet. Dette var en anden alvorlig fejltagelse, for det var netop hvad jeg gjorde og lige det, den onde ønskede.

Mine 4 år som pilot i flåden og de 15 år som rejsende sælger gjorde det let for mig at forblive inaktiv, alligevel troede jeg alle disse år på den sandhed, der var plantet dybt i min sjæl. Da jeg var 38 flyttede min yngste bror, Tom, hjem til os for at bo der i 6 uger. Hver eneste søndag morgen tog han alene til præstedømmemøde og kirkens andre møder og min samvittighed begyndte at røre på sig. Jeg var ikke lykkelig, jeg vidste at der var noget galt, og denne følelse vendte hyppigt tilbage. Tidligere havde jeg været i stand til at holde op med at ryge, når jeg ville, men nu opdagede jeg at jeg ikke kunne. Jeg besøgte Tom på hans kontor og opdagede at jeg langede ud efter kirken i min kritik og bagefter havde jeg dårlig samvittighed, selv om jeg aldrig fortalte ham det.

For første gang i mit liv gik jeg op og ned ad gulvet, for endelig at komme til det resultat, at jeg måtte omvende mig.

Jeg blev ved til jeg nåede et kritisk punkt og det indtraf en aften efter et selskab i klubben. Jeg kom sent i seng men kunne ikke sove, hvilket er næsten uhørt for mig. Til sidst stod jeg op, for ikke at forstyrre min elskede hustru, og for første gang i mit liv gik jeg op og ned ad gulvet, for endelig at komme til det resultat, at jeg måtte omvende mig.

Jeg har aldrig kunne udtrykke mine følelser gennem tårer og ydmyghed, men det næste, jeg husker, jeg gjorde, var at jeg faldt på knæ og anråbte min himmelske Fader om hjælp, for første gang i 19 år. Under min bøn blev jeg overvældet af en kærlig og barmhjertig lykkefølelse, som fyldte hele min sjæl og den Helligånd omsluttede mig med en sådan kraft at jeg brød sammen i en hulken, der varede en rum tid. Da jeg rejste mig følte jeg mig godt tilpas. Mit hjerte var fyldt med inderlig taknemmelighed. Aldrig i mit liv har jeg kendt til en sådan varm følelse og indre ild, der brændte så inderligt, at jeg troede jeg skulle fortæres.

Jeg gik ind i soveværelset og vækkede min hustru. Jeg græd endnu, og hun spurgte mig, hvad der var i vejen. Jeg fortalte hende mit ønske om at ændre min tilværelse og omvende mig til Jesu Kristi evangelium, og hun sagde øjeblikkelig at hun ville støtte

mig. Fra det øjeblik har jeg ikke følt trang til at ryge, drikke nogen form for spiritus eller til en kop kaffe.

Herren begyndte at velsigne mig og det har han gjort lige siden den dag. I løbet af et år havde jeg det privilegium at få lov til at døbe mine børn og snart efter min hustru. Året efter tog vi til Logan Templet for at blive viet for tid og evighed og få vore børn beseglet til os.

Jeg vidner om, at Herren er glad, når hans fortabte får vender hjem. Han viser kærlighed og venlighed mod os alle, når vi omvender os fra vore synder og holder hans bud.

At løbe uden at blive mat

AF LEO W. SPENCER

Jeg var endnu ikke fyldt 12 år, da jeg forover 60 år siden arbejde tæt sammen med min far under kornhøsten. Han høstede og jeg bandt negene; det var et trættende stykke arbejde, dag efter dag.

En lørdag begyndte vi at stakke neg ved daggry og blev ved til omkring kl. halvni om aftenen. Jeg var så træt, at jeg havde mest lyst til at lægge mig ned og sove uden mad.

Min far kiggede på mig og sagde blidt: „Lee, på det stykke jord jeg høstede i dag var kornet temmelig grønt. Hvis vi venter med at stakke det til mandag vil kernerne være helt indskrumpne. Vi må gøre det i aften. Det er fuldmåne, tror du, du kan hjælpe mig?“

Jeg tilbageholdt mine tårer og nikkede.

Så sagde min far: „Det er godt. Nu skal vi have en bid mad. Jeg vil lige give grisene og så kan vi ordne kornet.“

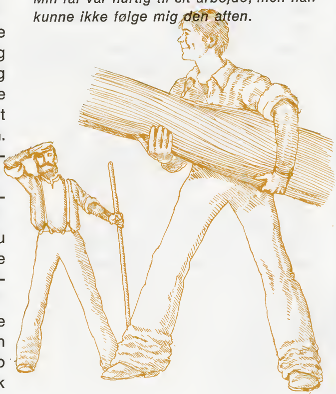
Vi blev snart færdige med at spise vort brød og drikke vor mælk, men jeg var stadig så træt at jeg knap kunne løfte hovedet. Da min far gik ud for at fodre grisene sad jeg ved bordet og var temmelig bitter. Jeg tænkte: „Jeg har aldrig røget eller drukket; jeg har altid overholdt visdomsordet. I Lære og Pagter står der at hvis man overholder visdomsordet vil man kunne gå uden at blive træt og løbe uden at blive mat. Og nu er jeg så træt, at jeg knap nok kan holde mit hoved oprejst.“ Jeg kunne mærke, hvordan det trak i mundvigene, da jeg kæmpede for at holde udmattelsens tårer tilbage.

Det er umuligt at beskrive, hvad der skete, men det virkede som om et vidunderligt hvidt lys krøb ind i min sjæl og fyldte hver fiber af min krop. Jeg rejste mig, da min far kom tilbage og vi gik ud i markerne.

Min far var hurtig til sit arbejde, men han kunne ikke følge mig den aften, selv om han arbejdede så hurtigt han kunne. Jeg løb afsted fra række til række, greb negene i en fart og kastede dem op i stakke, mange af negene var tungere end jeg selv. Jeg vil aldrig glemme forbavselsen i min fars øjne.

Det varede 30 år før jeg fortalte ham, hvad der var sket, men jeg husker stadig den aften, og jeg vil aldrig glemme den.

Min far var hurtig til sit arbejde, men han kunne ikke følge mig den aften.

„Men den kærlighed, som er Kristi rene kærlighed, forbliver evindelig; og den, som på den yderste dag findes i besiddelse af den, med ham er alt vel.

Derfor, mine elskede brødre, bed til Faderen af jeres ganske hjerte, at I må være fyldt med denne kærlighed, som han har skænket alle dem, som er hans Søns, Jesu Kristi sande efterfølgere, så I kan blive Guds sønner, at når han kommer, vi da må være ham lig; thi vi skal se ham, som han er. Gid vi må have dette håb og blive renset, ja, ligesom han er ren. Amen.

Moroni 7:47-48

BØRNENES SIDER

Saulus fra Tarsus

(En historie for flonelstavle)
Ap. Gern. 9:1-22

Efter Jesu Kristi død, måtte hans kirkes medlemmer lide magen forfølgelse. En veluddannet mand ved navn Saulus var leder af dette foretagende. De kristne frygtede ham meget, idet han jagede dem fra by til by og fra hus til hus.
En dag, da Saulus var på vej til Damaskus, blev han pludselig omstrålet af et himmelsk lys.
Saulus blev blindet af det enorme lys og faldt til jorden. Så hørte han en stemme der sagde:
„Saul! Saul! hvorfor forfølger du mig?"
„Hvem er du?" spurgte Saul.
„Jeg er Jesus, som du forfølger," svarede stemmen.
Rystende af forbavselse spurgte Saul: „Hvad vil du have mig til, Herre?"
Herren sagde til ham: „Rejs dig op og gå ind til byen, så skal du få at vide, hvad du skal gøre."
Paulus var blevet blind, derfor måtte de mænd, som var med ham, føre ham ind til Damaskus. Her blev han i tre dage, hvor han fastede og bad, medens han tænkte over, hvad han mon skulle gøre.
I Damaskus boede en bestemt mand, der var Kristi tilhænger, han hed Ananias. I et syn sagde Herren til denne mand: „Ananias, stå op og gå hen og spørg efter en mand, de kalder Saulus fra Tarsus. Han har bedt og haft et syn om en mand, Ananias, som skulle komme og lægge sine hænder på ham, så han kan få sit syn igen."
Så svarede Ananias: „Herre, jeg har hørt om denne mand og om hvor ond han er."
Men Herren sagde til ham: „Gå, Thi denne mand er mit redskab, og jeg vil vise ham, hvor meget han skal lide for mit navns skyld."
Ananias gik hen for at besøge Saul. Han lagde sine hænder på ham og sagde: Broder Saul! Det er Herren som har sendt mig, Jesus, der viste sig for dig på vejen. Han har sendt mig for at du kan få dit syn igen og blive fyldt med Helligånden."
Straks fik Saulus sit syn tilbage. Så rejste han sig og blev døbt.
Saulus blev nogle få dage hos disciplene i Damaskus. Så tog han hen i synagogen og prædikede Kristi evangelium.
Alle, der hørte ham, forbavsedes og sagde: „Er det ikke ham, som i Jerusalem søgte at udrydde dem, der påkalder dette navn?"
Men Sauls kundskab og vidnesbyrd blev endnu større og han fortsatte med at undervise om, at Jesus virkelig er Guds Søn.

Anvisning: Klip omhyggeligt figurerne på side 60 ud. Lim flonel på bagsiden af hver figur, så den kan anbringes på flonelstavlen.

Fra ven til ven

AF ÆLDSTE GORDON B. HINCKLEY

fra De tolvs Råd

Hav tak for profeten, du sendte

I mere end ethundrede år har kirkens medlemmer sunget: „Hav tak for profeten, du sendte, o Herre, på denne vor dag." Disse ord er blevet dem, hvorved millioner af hellige over hele verden udtrykker deres taknemmelighed. Jeg har personligt sunget den på 21 forskellige sprog, som en ærbødig taknemmelighedsbøn for guddommelig åbenbaring.

Vi er umådelige taknemmelige for at have en profet, som i ord giver os guddommelige råd i disse vanskelige tider. Det virkelige grundlag for vor tro er den vished vi bærer i vort hjerte om, at Gud vil bekendtgøre sin vilje gennem sin profet. Intet folk kan have nogen større velsignelser end den det er, at have en til at stå i spidsen som modtager og belærer om Guds hensigter med dem.

Profeten andvarer folk om de ting, som vil ske, men de åbenbarer også sandheden til folket. De anviser den måde, folk skulle leve på, hvis de vil være lykkelige og finde fred i deres tilværelse.

Jeg kender en ung mand, der som et kristent menneske undersøgte den ene kirke efter den anden uden at finde nogen, der havde en profet. Han opdagede, at kun det jødiske folk nævnede profeter, derfor antog han den jødiske religion.

I sommeren 1964 rejste han til byen New York for at besøge verdensudstillingen. Han gik ind i mormonpavilionen og så billeder af profeterne fra Det gamle Testamente. Hans hjerte varmedes da

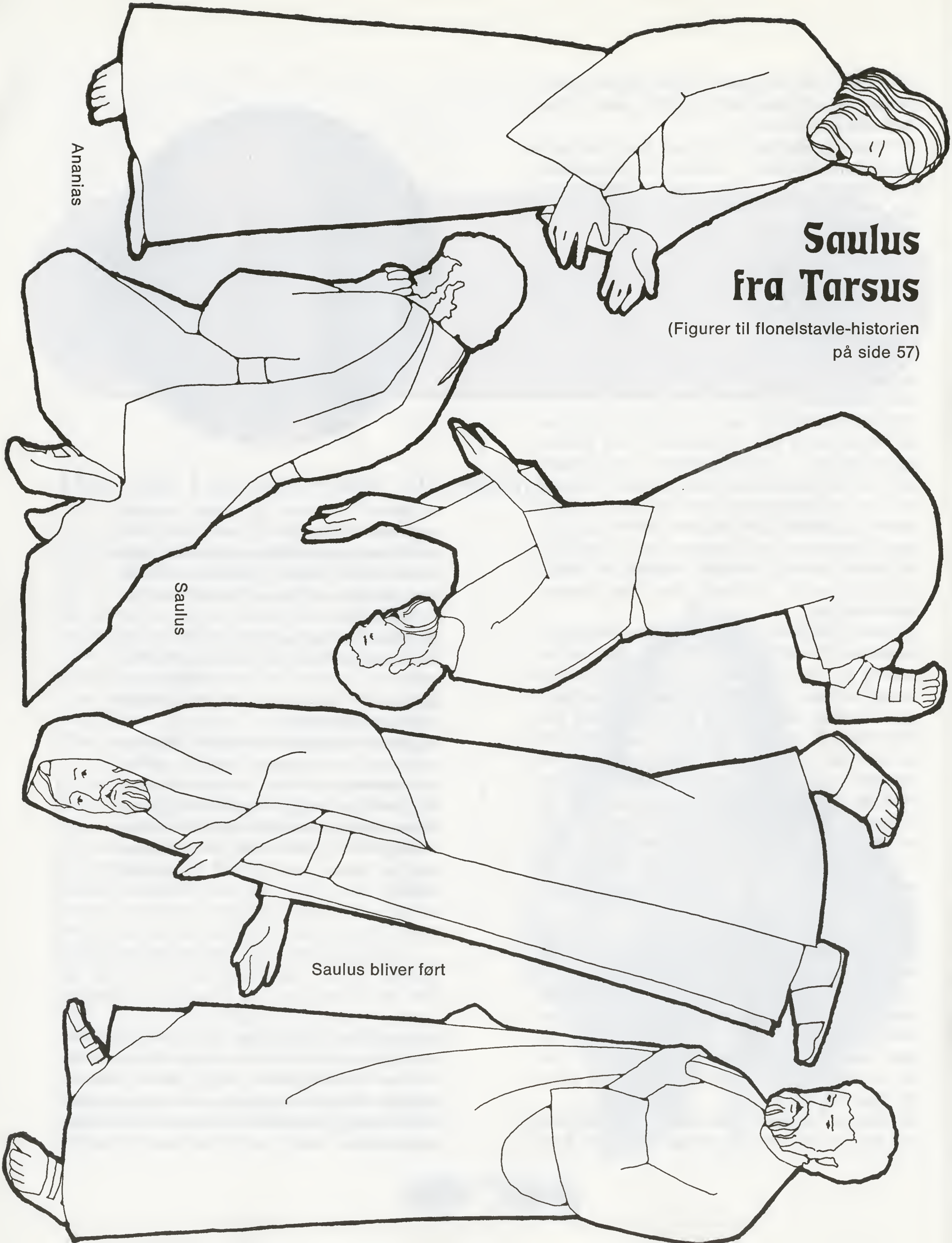
han hørte, hvor begejstret missionærerne anerkendte disse fordums store profeter, som Jehova åbenbarede sin vilje til.
Han fortsatte gennem pavilionen, hvor han hørte om moderne profeter – Joseph Smith og andre, som omtaltes som profeter, seer og åbenbarere. Der var noget som rørte sig i ham. Hans ånd reagerede på missionærernes vidnesbyrd. Han blev døbt og udførte senere en mission i Sydamerika, hvor han bragte mange til omvendelse. Efter sin afløsning har han formidlet sin families og andres omvendelse til kirken. Det er hjertevarmende at høre ham bære vidnesbyrd om, at Joseph Smith virkelig var en Guds profet så vel som alle de er, der er fulgt efter i dette høje og hellige kald.
Jeg er taknemmelig over, at Joseph Smith blev profet og tjente som et redskab i Den Almægtiges hænder til genoprettelsen af hans værk. Men jeg er også taknemmelig for alle de profeter, som er kommet efter ham. Når man studerer deres liv, afsløres det, hvordan Herren udvalgte dem lutrede dem og formede dem i henhold til sin evige hensigt. Igennem mange års indvist tjeneste, blev de forberede efter Den Almægtiges hensigter.
Ligesom præsident Lee, kom hans efterfølger, præsident Kimball, kirkens profet i dag, fra beskedne kår. Han har af egen erfaring lært betydningen af hårdt arbejde, af missionærgerningen og af at ofre sig for at få en uddannelse. Han har kendt til alvorlig sygdom, hvor livet har hængt i en tynd tråd, og har gennemgået dyb inderlig sorg. Når man ser tilbage på hans livshistorie, ser man en del af et mønster, en lutringsproces som skete, for at han bedre skulle kunne forstå andres prøvelser, lidelser og sorg. Trods alt dette, har han alligevel en ophøjet ånd, der synes at løfte alle, som han kommer i berøring med og på virker.
Kirkens børn kan ikke finde nogen bedre ven end præsident Kimball. De, som står ham nær, kender hans store kærlighed til børn.
Jeg bærer, idet Ånden har vidnet det til mig, vidnesbyrd om præsident Spencer W. Kimballs profetiske kaldelse. Jeg vil gerne tilslutte mig folkets røst, som over hele verden synger: „Hav tak for profeten, du sendte, o Herre, på denne vor dag."
Forestil jer drengens overraskelse, da han kort tid efter fik et brev fra Biskop Richards, hvori han fortalte om den glæde, hans græskar havde bragt dette ældre, taknemmelige ægtepar. Nu kunne de få noget ekstra godt til deres Taksigelsesdags middag, og det var, fordi en dreng havde delt sine velsignelser med andre ved at betale sin tiende.

Spencer W. Kimball er blevet ordineret som den 12. præsident i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Hans rådgivere er N. Eldon Tanner og Marion G. Romney, tidligere rådgivere til præsident Harold B. Lee.
Præsidenten har sagt: „Herren har lovet, at hvis piger og drenge samt deres forældre er trofaste, vil han udøse store velsignelser over dem. Jeg ved, at han vil holde dette løfte."
Stjernens redaktion anmoder piger og drenge og medlemmer overalt i kirken om sammen med dem at støtte og bede for præsident Kimball og hans rådgivere. Disse store mænd elsker børn, og deres kærlighed til kirken gør dem til jeres særlige venner såvel som til inspirerede ledere.

Saulus fra Tarsus

(Figurer til flonelstavle-historien på side 57)

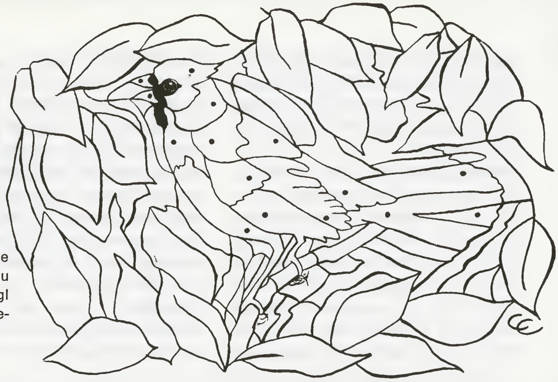

Bare for sjov

AF CAROL CONNER

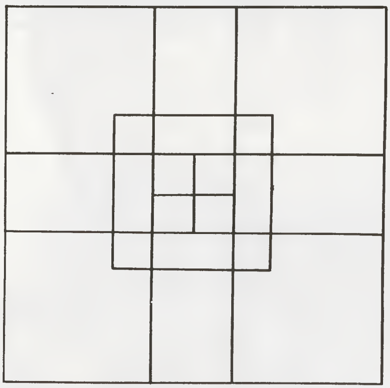
Brug en rød farve til at farve alle de felter med en prik i. Når du har gjort det vil du se en fugl med en fjerdusk, den holder meget af solsikkefrø.

Svar: Kardinal, eller Hørtugl.

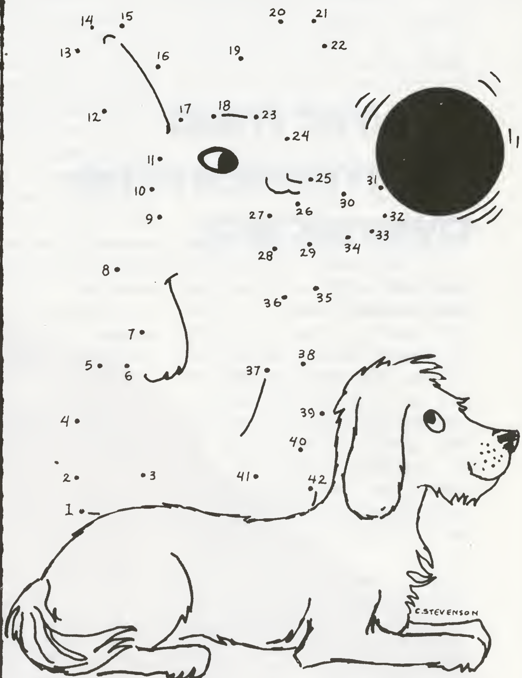

... og hold så op med at slæbe fødderne.

Hvor mange firkanter kan du finde i dette diagram? Men pas på, det er ikke så let som det ser ud til.

Prik til prik

AF CHARLOTTE STEVENSON

Uhyret med det morsomme overskæg

AF MURRAY T. PRINGLE

Illustreret af Richard Hull

Når som helst man taler om nordpolens isørken, vil man altid komme til at tænke på tre forskellige dyr. Det er isbjørnen, sælen og hvalrossen.

Medens isbjørnen og sælen er velplejede og strømlinede dyr, kan det samme ikke siges om hvalrossen. Skønt det er et stort uhyre (en voksen hvalros kan blive 4 meter lang og komme til at veje 1120 kg) er den umådelig dygtig til at svømme. Selv på landjorden bevæger den sig med en overraskende fart og adræthed.

En anden spændende ting ved hvalrossen er, at den er det mest følsomme af alle havets pattedyr og reagerer faktisk ligesom mennesker. Medens en sælunge kan lægge sit hoved til hvile på et menneskes knæ, så er en hvalrosunge parat til at klatre rundt over hele mennesket.

Efterhånden som hvalrosungen vokser til, opdager den imidlertid, at mennesket er dens værste fjende og den bliver snart irritabel og mistænksom. Det er en af de få ting en hvalros nogensinde lærer, idet den uheldigvis ikke alene ser dum ud, men den optræder sæd vanligvis også, som om den var det. Selvfølgelig kommer dens hjerne ikke på højde med menneskets eller isbjørnens – hvilket er det klogeste dyr i dette nordlige land og hvalrossens fjende nummer to.

Selv om hvalrossen normalt har et venligt gemyt, er den i stand til

at forsvare sig mod næsten enhver eller hvad som helst, der angriber den. Dens hud er hård og vortet ligesom et panser og dens stærke frygtindgydende stødtænder kan forårsage forfærdelig skade.

En eskimo må være i besiddelse af både mod og færdighed for at kunne bekæmpe dette uhyre. For folket i det nordlige udgør hvalrossen det væsentligste til livets opretholdelse, idet den forsyner dem med mad, klæder og husly, så vel som meget andet.

Eskimoerne finder anvendelse for praktisk talt alt ved uhyret med det morsomme overskæg, og det både inde og ude, fra top til tå. Huden af en hanhvalros er for hård til at anvende, men huden af hunnerne bliver til solide overdækninger til både. Der spises hvalroskød i mange af årets måneder og der er store mængder olie i dens uhyre krop, hvilket bruges til madlavning, til at spise, til opvarming og til lys. Mavesækken bruges som beholder og hovedet til en tromme.

Hvalrossens stødtænder bliver til værktøj og våben eller udskæres til småting, som sælges til turister. Stødtænderne er som lange daggerter. Disse tænder har givet hvalrossen dens latinske navn odobenus, hvilket betyder: „dem som går på tænderne". Og det er netop, hvad de gør! Disse uhyrer lader sig bogstavelig talt drive frem ved hjælp af deres stødtænder, idet de anvender dem som hakker eller ben. Hvalrossen anvender også sine stødtænder som dødbringende våben, hvilket mere end én omstrejfende isbjørn til sin sorg har måttet erkende. De er gode til at rage muslinger og andre skaldyr til sig med, og disse er en af hvalrossens næringsmidler.

Mennesket har skylden for, at hvalrossen næsten var ved at blive udryddet, på grund af den opfattende og ødsle jagt på dyret. Nu beskyttes det ved lov. Eskimoer har imidlertid stadig lov til at jage dem, fordi de næsten udelukkende er afhængige af hvalrossen for at kunne eksistere.

En hvalros begiver sig sjældent særlig bort fra land. Den finder sin føde året rundt ved polarisens kyster. Når pakisen driver sydpå om efteråret, tager hvalrossen med. Disse dyr er selskabeligt anlagt og rejser sammen i støjende flokke på adskillige hundreder. De bevæger sig frem fra isflage til isflage og ved at svømme.

Hvalrossen kan falde i dyb søvn i vandet uden fare for at gå til bunds og drukne. Det sker ved at den puster sig op omkring halsen og holder sig flydende. Det kunne se ud som om, at det er det bedste øjeblik at jage en hvalros, men jægere benytter sig sjældent af denne mulighed, for når dyret er skudt kan det synke til bunds og gå tabt. Og selv om dette ikke skulle ske er det er hårdt job at hale 1100 kg dødvægt op til kysten. Og hvis hvalrossen blot bliver anskudt er den parat til at slås. I vandet kan et menneske ikke klare sig mod en hvalros, det kan en isbjørn iøvrigt heller ikke.

Isbjørne holder meget af hvalroskød til en forandring fra deres almindelige kost, der består af sæler, fisk og rødder, derfor prøver de somme tider på at fange en hvalrosunge. De går sjældent til angreb på en voksen, fordi en sådan er to-tre gange større end den selv. Hvis en isbjørn går til angreb på en hvalros i vandet, ender det sædvanligvis med at den dør eller bliver halvdruknet.

Både eskimoer og isbjørne foretrækker at jage hvalrossen, når den er på land for at sove eller tage solbad. Isbjørne sniger sig så forsigtig afsted, som en stor hvid kat, idet den tager en stor sten eller et stykke is og slynger det mod fjendens hoved. Det lyder måske som indbildning at tale om, at en bjørn kaster med sten, men det er ganske almindeligt på nordpolen og det er set mange gange.

Det er ikke nemt for dem, der kalder denne store hvide ørken for deres hjem, at overleve, og på det punkt er hvalrossen ingen undtagelse. Sultne mennesker og snigende bjørne, der kaster sten, gør dyrets liv alt andet end lykkeligt og fredeligt. Og alligevel er det lige hvad en ung hvalros er — lykkelig og fredlig.

Velsignelser ved tiendebetaling

Troens gave

Det gjorde stærkt indtryk på ældste Robert L. Simpson at høre om troen hos en gammel Maori-broder i New Zealand.

Da missionærerne kom til hans lille, simple fiskerhytte, der lå langt fra alfarvej, skyndte han sig at finde en konvolut frem, hvori han havde presset en anselig sum hårdt tjente penge. Han rakte missionærerne konvolutten med pengene.

I konvolutten lå desuden et brev adresseret til manden fra missionskontoret. Han kunne ikke læse engelsk, men han kendte de tal, der var opført i brevet. Han mente, at missionen trængte til det nævnte, kontante beløb til et særligt formål, og han havde hele beløbet parat.

Da missionærerne havde oversat brevet for ham, blev han overrasket over at høre, at brevet var en kvittering for sidste års tiende. Hans tro var så stærk, at han var villig og rede til at betale hele beløbet én gang til, hvis Herrens tjenere havde brug for det til hans værk.

At dele vore velsignelser med andre

Medens ældste LeGrand Richards var kirkens præsiderende biskop, traf han en dag en dreng, som slæbte på et stort mærkelig formet græskar. Biskop Richards spurgte drengen, hvad han havde tænkt sig med det græskar.

„Jeg er på vej hen til min biskop for at give ham det i tiende af den høst, jeg har avlet helt alene," svarede drengen.

Biskop Richards bad om drengens navn og talte så et øjeblik med ham om vigtigheden af at betale tiende. Han forklarede, at når vi betaler tiende får vi velsignelser, fordi vi derved deler med andre.

Nogle få dage efter, da Biskop Richards var ved at forlade Salt Lake Citys regional-forrådshus, og var på vej tilbage til sit kontor, så han et ældre ægtepar, der var ved at læsse deres lille vogn. De var ved at gøre sig klar til at tage hjem med de varer, de lige havde modtaget fra forrådshuset. Da Biskop Richards så nærmere til, fik han øje på drengens græskar på vognen. Dets størrelse og mærkelige form gjorde det umuligt at tage fejl.

„For at vore børn kan vide"

AF PAUL F. ROYALL

„Da talte de, som frygter Herren, med hverandre. Og Herren lyttede og hørte efter og en bog blev skrevet for hans åsyn, for at de kunne ihukommes, som frygter Herren og slår lid til hans navn.

„Den dag jeg griber ind, skal de tilhøre mig som mit eje, siger Hærskarers Herre . . . " (Mal. 3:16-17)

Hvor vidunderligt at tænke på, at Gud ønsker, at alle hans udvalgte sønner og døtre, som har indgået pagt om at tjene ham, skal have deres navne og trofaste arbejde nedskrevet i en bog, så han, når han ser den, må anse de mennesker, hvis navne står deri som sine trofaste sønner og døtre.

Ingen far eller mor, som bærer denne deres titel med rette, går nogen sinde til ro om aftenen uden at tænke på deres børn — de sønner og døtre, som de er blevet velsignet med — og uden at bede Gud velsigne disse børn og holde dem til deres forældres tro. Forældrene i oldtiden var ikke anderledes. De ønskede også, at deres afkom ville give agt på lærdommene fra profeterne og de viise mænd som Gud havde oprejst blandt dem. En sand perle i profetisk visdom blev givet af Lehi i Mormons Bog. Da han var ved at dø, kaldte han sine børn sammen og af kærlighed til dem, gav han dem råd og vejledte dem om deres liv. Denne patriark sagde til en af sine sønner:

„Thi Gud Herren har sagt: Såfremt I holder mine bud, skal I have fremgang i landet; men dersom I ikke holder mine bud, skal I blive forstødt fra mit ansigt.

„Men se, mine sønner og døtre, jeg kan ikke gå i graven, medmindre jeg efterlader jer en velsignelse; thi se, jeg ved, at dersom I bliver belært om den vej, I skal vandre på, vil I ikke forlade den." (2 Nephi 4:4-5)

Et barn må ikke have lov at vokse som en vild blomst; det skal lære og følge en levemåde efter Herrens vis. Den fundamentale hensigt med en mindebog er at opdrage et barn til retfærdighed, så dets sjæl vil være fyldt med tro og dets forældres og bedsteforældres berigede oplevelser samt en forståelse af Herrens veje.

En anden fængslende historie i Mormons Bog er den om Kong Benjamin, som kaldte sit folk sammen for at høre Herrens ord. Så stor var forsamlingen ved den lejlighed, at der ikke var tilstrækkelig plads rundt om templet til folket, som skulle høre bud-

skabet. I henhold til beretningen, slog enhver familie deres telt op med teltåbningen mod templet og kongen byggede et tårn, så han kunne høres af alle borgerne. Det blev endda nødvendigt at nedskrive kongens ord, så enhver familie kunne vide, hvad han meddelte skaren.

Kong Benjamin ønskede, at hans folk skulle kende Herren, så de derigennem kunne opnå frelse og ophøjelse i Guds rige. De lyttede til ham med dyb hengivenhed og da Herrens Ånd kom over dem, faldt de til jorden og bevidnede, at de antog og troede på Jesus Kristus. Så kraftig var Ånden, at folk oplevede en så stor forandring i deres hjerter, at de ikke mere havde nogen tilbøjelighed til at gøre ondt.

Imidlertid gjorde de mennesker, som var forsamlede den dag sig skyld i en stor forsømmelse. Skønt begivenheden blev nedskrevet af profethistorikeren på den tid, lavede folk ikke en mindebog, så deres børn kunne lære om den store åndelige begivenhed på deres modersmål. Mosiah beretter, at da hans fader, kong Benjamin, var gået bort og børnene var blevet voksne og selv parate til at blive forældre:

„... at der var mange af den opvoksende slægt, som ikke kunne forstå kong Benjamins ord, da de var små børn, da han hold sin tale til folket; og de troede ikke på deres fædres overleveringer.

„De troede ikke det, der var blevet talt om de dødes opstandelse, og de troede heller ikke på Kristi tilkommelse.

„For deres vantroes skyld kunne de ikke forstå Guds ord, og de blev hårdhjertede.

„Og de ville ikke lade sig døde, og de ville heller ikke slutte sig til kirken. Og de skilte sig ud fra de andre med henblik på deres tro og forblev således lige siden i deres kødelige og syndige tilstand; thi de ville ikke påkalde Herren, deres Gud." (Mosiah 26:1-4)

Har nogen af os børn som disse? Børn, som kan være hårdhjertede mod sandheden, som ikke vil følge kirken i retfærdighed og som i deres tro og gerninger skiller sig ud fra de andre, og som hellere vil forblive i deres kødelige og syndige tilstand? Er det muligt, at nogle af os har haft store åndelige oplevelser men ikke har skrevet dem ned til vore børn og at de derfor ikke vil tro på vor omvendelse til kirken eller de store begivenheder i vort liv, som gav os vor tro på Gud? I 2. Nephi læser vi:

„Derfor har Gud Herren lovet mig, at disse ting, som jeg skriver, skal opbevares og passes og overdrages min slægt fra generation til generation, så at den forjættelse, der blev givet Josef, må opfyldes, at hans sæd aldrig skal forgå, så længe jorden står." (2. Ne. 25:21)

Vi ser af denne erklæring, at Mormons Bogs skrifter i virkeligheden er en mindebog. Således ville enhver af os kunne kalde vores mindebog for hellig skrift, for den er i virkeligheden hellig skrift for familien, hvis den skrives således osm Herren har anvist det. Nephi fortsætter:

„... og de folk, der skal eje dem, skal dømmes ved dem efter de ord, der er skrevet.

„Thi vi arbejder flittigt med at skrive for at få vore børn og brødre til at tro på Kristus og blive forsonet med Gud; thi vi ved, at trods alt, hvad vi formår at gøre, så er det dog af nåde, at vi er frelst.

„Og vi taler om Kristus, vi glæder os i Kristus, vi prædiker om Kristus, og vi skriver i overensstemmelse med vore profetier, for at vore børn kan vide ... " (2. Ne. 25:22-23, 26)

Det er lige præcis dette der er formålet med en mindebog: ... at vore børn kan vide." Med en sådan bog i vort hjem er vi således udrustede til at modstå et direkte angreb fra ødelæggerens magt, at han ikke kan ødelægge vort familiesammenhold og vor tro.

Herren har tilkendegivet ved åbenbaring, at vi kan frelses ene og adskilte i opstandelsen og blive tjenende ånder; men nårsomhelst Herren taler om obhøjelse, bliver den nævnt i forbindelse med familieenheden. Det oprindelige formål med en mindebog er altså at vise hvilke evige løfter, der er lovet medlemmer af den umiddelbare familie såvel som dens anerkendte forfædre.

Det følgende er blevet fortalt os gennem præstedømmets genealogiske program:

„Familiens mindebøger i sidste dages hellige hjem burde i betydning kun overgås af standardværkerne. Disse familieoptegnelser er supplementer til skrifterne, idet de hjælper med til at belære trofaste kirkemedlemmers efterkommere om Jesu Kristi evangelium. Kendskab til de nedskrevne vidnesbyrd og til familiemedlemmers åndelige oplevelser, samt bevis for deres fædrene slægtslinier er med til at vende børnenes hjerter til fædrenes og hjælpe dem til at forstå de lærdomme, som vedrører familiens ophøjelse ...

„Enhver trofast familie burde flittigt samle en mindebog. I den skulle findes familiens historie og i særdeleshed historien om familiens åndelige liv, skrevet ved inspiration. Den skulle også indeholde familiens genealogi, så børnene kan få lejlighed til at blive bekendt med deres forfædre." (*Improvement Era,* april 1966, siderne 294-95)

Hvad skulle vores mindebog indeholde, for at vores familie kunne se nogle af de ting, der lige er nævnt overfor? For det første skulle den have en anetavle, der går så langt tilbage, som vi er i stand til at skaffe oplysninger om. denne anetavle skulle være et fingerpeg til familien, ikke blot om hvem vore familiemedlemmer er, men den skulle også være en oversigt over, hvor man må samle sin opmærksomhed i eftersøgningen.

Den næste del af mindebogen skulle være færdige familiegruppeskemaer med navne på ægtemænd og hustruer, som de står på anetavlen. For at familien skulle kunne kende alle deres slægtninge, må de se sem som familiegrupper. Således viser anetavlen de direkte linier, mens familiegruppeskemærne viser forfædrenes familier. Dernæst skulle der så være et skema med personlige optegnelser, et for hvert familiemedlem — ægtemand, hustru og børn. Enhver trosfremmen-

de oplevelse, skulle skrives i de personlige optegnelser. Børnene skulle have dem for at de kan opleve og tænke over Guds velsignelser og godhed overfor dem og deres forældre. Vi har pligt til at undervise om disse ting i vor familie med sådan en overbevisning, at deres hjerter bliver forandrede og de bliver omvendte.

I de enkelte personlige beretninger skulle vi skrive om begivenheder, som har styrket familiebåndet, og nedskrive glæder og prøvelser sammen med de velsignelser, som Herren åbenlyst har udgydt over vore hoveder.

Vi må også føre mindebøger for vore børn — ikke scrapbøger med ting, som hænder for næsten alle og enhver, men bøger, som indeholder hændelser, der karakteriserer hver af dem som personligheder. Det er næsten umuligt for mig, at forestille mig, at den mindebog, som Enok hentydede til, var en scrapbog. Fra denne bog kunne der aldrig være faldet billeder ud, ej heller falmende roser eller andre forskellige dippedutter. Dette var en bog hvorved en dreng, når han læste og lærte om sine forfædre, voksede i tro og forstod at se Guds handlemåde med hans forfædre.

En mindebog, som er korrekt ført, skulle kunne vise os hvilket efterforskningsarbejde, der er blevet gjort for vore familienavne. og lede fremtidigt tempelarbejde, så der kan blive udført ordinanser for vore forfædre. I kirkens program i dag, hvor vi kan sende individuelle navne til templet, er behovet for en ordnet mindebog større end nogensinde. Når navnene er samlet og ordinanserne udført, må familiegruppearkene ordnes systematisk, så vi kan sikre os, at der er udført arbejde for alle medlemmerne i hver familie.

En yderst vigtig grund til at have en mindebog er, at man efterlader en optegnelse om sin tro, til sine efterkommere, en bog, som de kan søge til og med sikkerhed vide, at deres familie, som gik forud for dem, havde de samme glæder og den samme lykke, som de selv, de samme besværligheder og sorger, at de begik de samme fejltagelser, og at de her kan se, at Gud tilgiver og velsigner alle sine børn, når de vil prøve at holde hans bud.

Således bør vi ved hjælp af vore mindebøger sætte familiens mål. Det skal indrømmes at mindebogen kun er et redskab, men hvis vi ikke har redskaber, hvordan skulle vi så være i stand til at bygge?

En mindebog for hvert enkelt familiemedlem behøver ikke at være kostbart. Der er præstedømmesledere i enhver gren, som gladelig vil være behjælpelig med at finde materiale til sådan en bog. Præstedømmets gruppeledere har fået dette til opgave og de og deres kvorumsmedlemmer vil være alt hvad der står i deres magt, for at kirkens medemmer kan modtage den nødvendige hjælp til at udføre de råd Herren har givet dem.

Mindebogen hjælper os til at skabe et lykkeligt og harmonisk familieliv. Jeg vidner for jer, at jeg ved at dette værk er sandt. ○

(Forts. fra side 325)

Fra først til sidst forblev de gamle skrifter hos præsterne; de var hellige og hemmelige, og blev kun overgivet de udvalgte; med nidkærhed blev de holdt tilbage fra alle andre. „Den, som røber den," læser vi om typisk hellig bog, „dør en pludselig død og bliver omgående revet bort. Du skal holde dig langt borte fra den. Den skal kun læses af en skriver på hans værksted, en skriver, hvis navn retmæssigt er indført i Livets Hus." (Pap. Salt 825 A i A. Gardiner: *Journal of Egyptian Archaeol.,* 24:167). „Kun profeterne kan læse og forstå de hellige bøger," lyder reglen. (Heliodorus, Ethiop., L. 28; H. Grapow: *Hieroglyphen,* side 13). Ethvert skriftsystem er i sig selv et effektivt segl på de hellige bøger, en meddelelse i hemmelig skrift eller et kryptogtam, „en hemmelig formular, som den verdslige ikke kender." (E. Drioton: *Le Livre de jour et de la nuit,* side 86 Cairo: Inst. Fr. Arch. Or., 1942).

Nøglen til magt og præstedømme ligger „midt i Coptoshavet i et jernskrin, i hvilket der findes en kasse af en sjælden træsort (Ketetræ), hvori der er endnu en kasse af elfenben og ibenholt, og inden i den en æske af guld, og heri ligger BOGEN." (F. L. Griffith: *Stones of the High Priests of Memfis,* side 16. Oxford, 1900).

Det, som måske er den ældste bog, man kender, den såkaldte Shabakosten, indeholder i stedet for den primitive, uforståelige tale, man kunne forvente, en historie, de sidste dages hellige er mærkelig fortrolig med. Det er teksten til et rituelt skuespil, udført i templet for at fejre grundlæggelsen af Egyptens første dynasti, og det afspejler rådet i Himmelen, verdens skabelse, menneskets fald og det middel, hvorved han kan opstå og blive genindsat i sin oprindelige herlighed. Bogen, der blev skrevet på en læderrulle, var skjult i muren i dette samme tempel på Menes', den første Faraos tid, og blev opdaget af en senere konge, Shabako, som fulgte den samme tekst i de ritualer, der opretholdt hans eget dynasti (det 25.). (K. Sethe: *Dramatische Texte zu altegyptischen Mysteriespielen,* Leipzig 1928, L, 5, 8.)

(Fortsættes næste måned.)

1 „The Problem Facing Youth", af Levering Tyson, præsident for Muhlenberg College
3 Theodore T. Munger, amerikansk præst (1830—1910)
3 Thomas Carlyle
4 Dr. Willis R. Whitney, General Electric Research Laboratory

Retningslinier til et rent levned og til at fremme Guds værk

PRÆSIDENT SPENCER W. KIMBALL

Kære søskende og venner, så er det igen april, og derved er vi endnu en gang nået til vor Herre og Frelser Jesu Kristi fødselsdag, som vi fejrer den 6. april. I denne week-end afholder vi, Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges 144. årlige generalkonference.
De tre sidste konferencer er blevet ledt af præsident Harold B. Lee; vi føler i dag et stort savn, fordi han ikke længere er blandt os. Han havde mange talenter, stor styrke og et stort mod, og intet var ham kærere end at følge Herrens bud.
Men siden den 26. december har vi måttet undvære ham. Han var som en uhyre bjergtinde i en uindtagelig bjergkæde. Han er nu med i den betydningsfulde evighed.
Søster Jo M. Shaw har skrevet et digt til minde om ham, og jeg vil gerne have lov til at citere hendes ord, idet jeg ydmygt, men oprigtigt udtrykker vor kærlighed til præsident Harold B. Lee. Vi er taknemmelige for i dag at have søster Lee blandt os.

Til minde om Guds profet
PRÆSIDENT HAROLD B. LEE

Profeten døde, og ved hans grav
stod de sørgende hellige.
Vi græd, og himlen græd; og dens
tårer blandedes med mudderet for
vore fødder.

Nogle gik gennem livet, uden at kende
værdien af hans ord,
fordi de aldrig nåede at forstå,
at denne mand var Guds profet.

Men for andre var han en trøst,
omend de aldrig så hans ansigt,
mærkede hans hånd, eller hørte hans
stemme;
De vidste, hvem han var.

Nogle levede profetens hjerte nær
og knælede med ham i bøn;
de kendte ham som en ædel mand
og følte hans omsorg for dem.

Jeg velsigner hans navn, for jeg ved,
hvem han var, og evigt husker jeg
den dag, hvor jeg græd, og himlen
græd en tung, tung dag i december.

Vi ville nok ønske, at dette ikke var sket, men det eneste, vi kan gøre, er at fortsætte arbejdet uden at tøve.
Ved pressekonferencerne stilles følgende spørgsmål igen og igen: „Hvordan vil De nu i Deres egenskab af kirkens præsident føre arbejdet videre?"
Som svar fremfører jeg, at jeg nu i de sidste 30 år som medlem af De tolvs Råd har haft en smule med kirkens ledelse at gøre og været med til at tilrettelægge kirkens program, som nu er så omfattende. Jeg regner ikke med, at der i den umiddelbare fremtid vil ske nogen større forandringer, men jeg håber, at der vil blive lagt øget vægt på nogle af de programmer, som allerede findes i kirken. Det er på tide, at vi forener vore anstrengelser, rodfæster vore programmer, og slår vore retningslinier fast endnu en gang.
Vi må gøre os klart, at vort største problem er kirkens hurtige vækst. Medlemstallet vokser fantastisk hurtigt. I løbet af de sidste par år er det blevet fordoblet. For 30 år siden talte vi vore medlemmer i hundrede tusinder, i dag er vi over 3 millioner. I 1943, hvor jeg første gang rejste rundt for at besøge de forskellige stave, var der 146, idag er der omkring 635 stave. I 1943 var der 38 missioner; i dag er der 107. I 1943 fandtes der ingen stave udenfor dette kontinent, i dag er der 70. Denne enestående vækst glæder os umåde, men den er os også en meget stor udfordring. Medlemstallet i sig selv har imidlertid kun vor interesse som en oplysning. Først og fremmest er vi interesseret i, at alle mennesker skal opnå evigt liv.
Den øjeblikkelig udfordring vi står foran her i 1974 er således at sørge for, at det stadig øgede antal af medlemmer har tilstrækkeligt veluddannede ledere, samt at hjælpe medlemmerne til at leve utilsmudset af verden. Lad os her gentage nogle af de ting, der er vigtige, med hensyn til dette.
Først er der vore pligter som borgere. Allerede tidligt i denne uddeling gjorde Herren det klart, at hans genoprettede kirke skulle respektere den verdslige regering. I en åbenbaring, som han gav profeten Joseph Smith, sagde han: „Og nu, sandelig siger jeg jer angående ... den lov i landet, der er forfatningsmæssig og garanterer frihed og tilsikrer folkets rettigheder, tilhører alle mennesker og er retfærdig for mig.
„Derfor retfærdiggør jeg, Herren, jer og jeres brødre i min kirke, om I er venligt stemt mod den lov, som er landets grundlov." (L. & P. 98:4-6)

I overensstemmelse med denne erklæring formulerede kirken senere en af sine trosartikler på følgende måde: „Vi tror, at vi må være konger, præsidenter, herskere og øvrighedspersoner underdanige og adlyde, ære og holde lovene.“ (12. trosartikel)

Ved en generalkonference i 1835 vedtog man i kirken enstemmigt en „Redegørelse for vor tro angående regeringen og love i almindelighed“, i hvilken der stod:

„Vi tror, at alle regeringer må have embedsmænd og øvrighedspersoner til at håndhæve lovene, og at sådanne bør indsættes, som vil udøve loven upartisk og retfærdigt og understøttes ved folkeafstemning — om regeringsformen er demokratisk — eller ved regentens vilje.“ (L. & P. 134:3)

I 1903 sagde præsident Joseph F. Smith: „Kirken som sådan blander sig ikke i politik; dens medlemmer tilhører forskellige politiske partier efter behag . . . “ („The Probable Cause,“ *Improvement Era,* juni 1903, side 626)

Og ved oktoberkonferencen i 1951 udtalte Det første Præsidentskab: „Det, der truer vor enhed, er usømmelige personlige modsætningsforhold, der har deres oprindelse i partifanatiske stridigheder. Kirken som sådan nærer ingen ønsker om at lægge medlemmerne hindringer i vejen, hvad angår deres rettigheder til selv at vælge deres individuelle tilhørsforhold rent politisk, skønt den naturligvis forbeholder sig ret til at råde til at støtte regeringsprincipper som retfærdighed, frihed, embedsmænds ubestikkelighed, og til at opfordre kirkens medlemmer til aktiv politisk deltagelse, samt på enhver måde at opfylde deres borgerpligt . . . enhver, der taler for det modsatte, gør dette uden at have myndighed eller berettigelse dertil.“ (Præsident Stephen I. Richards, *Conference Report,* oktober 1951, siderne 114-115)

Vi gentager betydningen af dette og understreger herved igen i dag kirkens stilling med hensyn til verdslige regeringer og politik.

Hver eneste sidste dages hellig må opretholde, ære og adlyde den forfatningsmæssige lov i det land, han eller hun bor.

Samtidig med vor uhørte vækst er det uden tvivl verden, der giver os de næste problemer — ikke de høje bjergkæder og de brede dale og de brændende varme ørkener og de dybe have, men det livsmønster, som alt for mange af vore medlemmer indretter deres liv efter.

„Elsk ikke verden, ej heller det, der er i verden! Hvis nogen elsker verden, så er Faderens kærlighed ikke i ham.

„Thi alt det, der er i verden, kødets lyst og øjnenes lyst og pral med jordisk gods, er ikke af Faderen, men af verden.“ (1. Joh. 2:15-16)

Faren for at verden får alt for stor indflydelse på vor livsførelse er overhængende.

Gennem Esajas har Herren sagt:

„Jeg hjemsøger jorden for dens ondskab, de gudløse for deres brøde, gør ende på frækkes overmod, bøjer voldsmænds hovmod.“ (Es. 13:11)

Da Satan havde taget Herren med sig op på et højt bjerg, lovede han: „Alt dette vil jeg give dig, hvis du vil kaste dig ned og tilbede mig.“ (Matt. 4:9)

„Alt dette“ var lastens huler, kødelig fristelse og fysisk tilfredsstillelse.

Herren lagde sine planer for længe siden, han gjorde det med stor nøjagtighed og sagde derom: „Thi se, dette er min gerning og herlighed — at tilvejebringe udødelighed og evigt liv for mennesket.“ (Moses 1:39)

Videre sagde han: „ . . . for at I kan blive helliggjort fra al synd og nyde

det evige livs ord i denne verden og evigt liv i den tilkommende, ja, udødelig herlighed." (Moses 6:59.)

Men kødets fristelser er mangefolk, herom siger Paulus: „ . . . i de sidste dage skal der komme strenge tider (De er allerede kommet). Thi menneskene vil blive egenkærlige . . . ukærlige, uforsonlige, sladderagtige, umådeholdne, rå, fjender af det gode . . . " (2. Tim. 3:1-3.) „ . . . (og de gives) hen til vanærende lidenskaber; deres kvinder ombyttede den naturlige omgang med den unaturlige, ligeledes vendte også mændene sig fra den naturlige omgang med kvinder og optændtes i deres begær efter hverandre . . . opfindsomme på ondt . . . " (Rom. 1:26, 27, 30.) . . . tyve, drukkenbolte og udsugere.

„I utro! Ved I ikke, at venskab med verden er fjendskab med Gud? Den, der gerne vil være verdens ven, gør sig altså til Guds fjende." (Jakobs Brev 4:4)

Det er nogle af disse hårde kendsgerninger vi oplever i det, vi kalder verden.

Lige før Herren blev korsfæstet, bad han: „Jeg beder ikke om, at du vil tage dem ud af verden, men at du vil bevare dem fra det onde." (Joh. 17:15)

Dette er en bøn, vi bestandig må bede, og det er først og fremmest vor pligt at se til, at kirkens medlemmer helliggøres gennem retfærdighed.

Disse hæslige overtrædelser, kaldte Paulus „dæmoners lærdomme", og deres ophavsmænd kaldte han „forførende ånder". (Se 1. Tim. 4:1) Sådanne forvrængninger af et normalt liv findes i lige så fuldt mål i vort århundrede, med den mulige forskel, at de er blevet endnu mere modbydelige, vulgære og degenererede.

Vi opfordrer mennesker overalt: „Derfor skal I underordne jer under Gud. Stå Djævelen imod, så skal han fly for jer." (Jakobs Brev 4:7)

Vi siger dette igen for at slå det fast i jeres bevidsthed, vi opfordrer vore medlemmer til at „stå på hellige steder." (L. & P. 45:32)

Det, vi fremfører i dag, er ikke nogen ny lære, men noget, der er lige så gammelt som skabelsen.

Der findes måske dem blandt jer, som er nervøse over tilstandene i denne verden og ondskabens skygger, der stadig bliver længere, men Herren har sagt: „ . . . men er I beredt, behøver I ikke at frygte." (L. & P. 38:30) og ligeledes, „Fred efterlader jeg jer . . . Jeres hjerte forfærdes ikke og være ikke modløst!" (Joh. 14:27)

I er kommet hertil for at blive ledt ad rette stier. Jeres ledere er til for at vejlede jer. I vil blive inspirerede af Herren, når I hører brødrene tale. Evangeliet giver os et formål med livet. Det er vejen til lykke.

Søster Eliza R. Snow skrev om Herren:

„Han viste vej og gik den selv,
forklared' hvert et skridt
mod lys og liv og himmelhvævl
hvor Gud personligt bor."
(Den blå sangbog nr. 227)

Familien er af grundlæggende betydning. Vi er vor himmelske Faders børn, og fordi han elsker os, er vore sjæle knyttet til vore efterkommere. Al form for moral er forbundet med Kristi evangelium.

Kristi lys vil da normalt føre til at unge mænd og kvinder lærer hinanden at kende i renhed og til sidst bliver forenet i dyd foran et alter, hvor en fuldt bemyndiget Herrens tjener besegler dem for evigheden. De hebraiske hellige blev belært om det rigtige: „Hold ægteskabet i ære i ét og alt. Besmit ikke ægtesengen; thi utugtige og ægteskabsbrydere skal Gud dømme." (Heb. 13:4)

Paulus talte til dem, der taler mod ægteskabet, som udsætter det eller forbyder de, og dømte dem. Normalt er det kold og beregnende selviskhed, der får folk til at sky det ansvar, der følger med ægteskabet. Der findes mange, der skriver og taler imod ægteskabet. Alle dem af vore egne medlemmer, der udsætter at gifte sig og taler imod ægteskabet, bedrages af disse „dæmoners lærdomme", og vi opfordrer dem intrængende til at vende tilbage til et normalt liv. Vi opforder alle mennesker til at akceptere, at et normalt ægteskab er grundlaget for virkelig lykke. Herren gav ikke det seksuelle til mennesket, for at det skulle være legetøj. Generelt kan man sige, at ægteskabet forudsætter en familie. Salmisten skriver:

„Se sønner (i King James'version „Se, børn . . .) er Herrens gave, livsens frugt er en løn.

„Salig den mand, som fylder sit kogger med dem . . . " (Salme 127:3, 5.)

Alle, der med overlæg nægter sig selv på hæderlig måde at blive forældre, bør i virkeligheden ynkes, for glæden ved at være forældre er noget fundamentalt i et normalt og indholdsrigt liv; vi husker nok det bud, som Gud gav os i begyndelsen: „Bliv frugtbare og mangfoldige og opfyld jorden, gør eder til herre over den . . . " (1. Mos. 1:28)

Så skriver fortælleren: „Og Gud så alt, hvad han havde gjort, og se, det var såre godt. . . . " (1. Mos. 1:31.)

Og i vor uddeling er der blevet sagt: „Thi (jomfruer) blev givet ham, for at de skulle mangfoldiggøre og opfylde jorden ifølge (Guds) befaling . . . og for deres ophøjelse i de evige verdener, så de må kunne føde menneskesjæle; thi heri forsættes min Faders værk, at hun kan blive forherliget." (L. & P. 132:63)

Vi beklager dybt den hyppighed, hvormed der i vort samfund forekommer skilsmisser. Hver eneste mand bør elske sin hustru og beskytte hende på enhver måde hele livet, og hun bør elske, ære og forstå at værdsætte sin mand; vi hører historikeren Moses citere sin Herre: „Derfor forlader en mand sin fader og moder og holder sig til sin hustru, og de to bliver ét kød." (1. Mos. 2:24.)

Paulus skriver: „I hustruer skal underordne jer under jeres mænd som under Herren;

„Thi en mand er sin hustrus hoved, ligesom Kristus er kirkens hoved . . .

„I mænd, elsk jeres hustruer, ligesom Kristus elskede kirken og gav sig selv hen for den,

„På samme måde bør mændene elske deres hustruer som deres egne

legemer; den, som elsker sin hustru, elsker sig selv.

„Ingen har jo nogen sinde hadet sit eget kød, men han giver det føde og har omhu for det, ligesom Kristus har for kirken." (Ef. 5:22, 23, 25, 28-29)

Dette misforstås ofte, både af ægtemænd og af hustruer. Overvej det engang nøje, og forsøg ikke at gå i rette med jeres himmelske Fader. Hvis en mand leder sit hjem, som Kristus leder sin kirke, kan dette lederskab ikke stå meget tilbage at ønske.

Tænk engang på de skilsmisser, I er bekendt med, og I vil ofte se, hvordan egoismen har behersket deres ægteskab.

De fleste skilsmisser er unødvendige og opstår på grund af svaghed og selviskhed og resulterer ofte i at de adskilte bliver ulykkelige, samt, hvad der næsten er fuldstændigt uundgåeligt, at børnene bliver skadede for livstid, de bliver splittede og forvirrede.

Ja, større selviskhed kan vel næppe tænkes, end når den resulterer i, at børn må betale for deres forældres synder. Man hører bestandig denne sætning fra fraskilte, at det er bedre for børnene at vokse op i et hjem, hvor kun den ene part af forældrene er om dem, end i et hjem, hvor forældrene bestandig skændes. Ja, denne sætning gentages så tit, at det næsten virker som en gammel grammofonplade, der er så skrammet, at nålen ikke kan komme videre og derfor stadig gentager det samme. Svaret på dette uholdbare argument er følgende: „Der behøver ikke at være noget hjem, hvor forældrene bestandigt skændes!"

En eller anden har undersøgt en lang række skilsmisser og er kommet til det resultat, at de næsten alle skyldes selviskhed, hvor de implicerede har været fast beslutede på selv at få så meget som mulig og give så lidt som muligt. Gennem denne undersøgelse fandt man ud af, at i omkring 90 % af tilfællene var skilsmissegrunden umoral for den ene eller begge parters vedkommende.

Umoral er udelukkende selviskhed. Kan I komme i tanke om en eneste uselvisk side ved den synd? Og hvis to velvillige mennesker vil afføre sig deres selviskhed, vil de normalt kunne leve et harmonisk liv sammen.

Fremkaldt abort er også et voksende onde, som vi advarer imod. Overlagt abort er en forfærdelig synd, som det vil være særdeles vanskeligt at retfærdiggøre. Det er næsten uforståeligt, at mennesker nogen sinde kunne få sig selv til at få udført en abort for at redde ansigt eller blive fri for eksamen, fordi barnet kommer ubelejligt eller for at blive fri for det ansvar, der følger med. Hvordan kan nogen underkaste sig en sådan operation eller på nogen måde have noget dermed at gøre enten ved at financiere den eller opmuntre dertil? Hvis der overhovedet findes tilfælde, hvor et sådant skridt kan forsvares, så forekommer de i hvert fald uhyre sjældent. Efter vor mening står denne synd meget højt på listen over de værst tænkelige synder, og vi advarer stærkt imod den.

„Fremkaldt abort må betragtes som en at de mest modbydelige synder i vore dage, hvor vi er vidner til de frygteligste beviser på ‚frisind', der fører til seksuel umoralskhed." (*Priesthood Bulletin,* Februar 1973, side 1)

Og med hensyn til narkotika og medicin „... har kirken altid været en stærk modstander af misbrug af medicin eller lignende stoffer under omstændigheder, der kan resultere i afhængighed, at man bliver fysisk eller psykisk skadet, eller som kan medføre at de moralske standarder sænkes." Vi vil gerne endnu en gang understrege vigtigheden af dette.

Der findes endnu et område, ja, det er en af Satans mest ødelæggende snarer, hvor vi gerne vil advare folket. Vi råder alle lige fra børn til ældre til at vogte sig for de slavelænker, den lidelse og anger, der følger med misbrug af legemet.

Det menneskelige legeme er Guds åndelige børns hellige tilholdssted, og uretsmæssig brug eller misbrug af dette hellige tabernakel kan kun medføre anger og fortydelse. Vi opfordrer jer: forbliv rene, uplettede og ubesmittede.

Judas sagde: „... I de sidste tider skal der komme spottere, som lever efter deres ugudelige lyster." (Judas brev 18)

Og sammen med Peter opfodrer vi jer: „... hold jer fra de kødelige lyster, som fører krig imod sjælen." (1. Pet. 2:11) Undgå usømmelig blottelse, pornografi eller andre perversiteter, der kan besmitte sindet og ånden. Undgå beføling af legemet, såvel når det gælder ens eget legeme som andres, og undgå enhver seksuel forbindelse udenfor ægteskabet. Alt dette forbydes direkte af vor skaber alle vegne og til alle tider, og vi kan ikke lægge tilstrækkelig vægt herpå. Selv indenfor ægteskabet kan der forekomme overdrivelser og fordrejninger. Og ligegyldigt hvor meget man argumenterer for noget andet, vil det ikke kunne formindske vor himmelske Faders skuffelse over os. I denne forbindelse citerer vi en passage fra en af den populære evangelist, Billy Grahams (amerikansk forkynder 1918-) taler.

„... Bibelen taler for seksuel omgang og den rigtige anvendelse heraf, idet den fremstiller det som noget, Gud har skabt, som han har ordineret og velsignet. Bibelen gør det klart, at det er Gud selv, der har givet os den fysiske tilstrækning, der findes mellem de to køn, og at han har gjort det af to grunde: for det videreføre den menneskelige race, og for at give os mulighed for at udtrykke den form for kærlighed mellem en ægtemand og hans hustru, der virkelig forener dem. Hans bud til den første mand og kvinde, at de skulle blive „ét kød", er lige så vigtigt som det bud, han gav dem om at blive „frugtbare og opfylde jorden". (1. Mos. 1:28)

„Bibelen gør det klart, at synd i forbindelse med sex ikke betyder brugen af noget, der i sin oprindelse er forkert, men at det betyder misbrug af noget godt og rent. Den lærer os klart, at sex kan være en gavnlig tjener, men en forfærdelig herre: at

det kan være en skabende kraft, der er stærkere end nogen anden form for kærlighed, stærkere end venskab og lykke, men at det også kan være den mest ødelæggende at livets kræfter." (Billy Graham: „What the Bible Says About Sex," *Reader's Digest* (May 1-70), side 118)

Vi understreger igen, at vi urokkeligt er imod ukyskhed i en hvilken som helst af sine mange forklædninger.

Mødrene blandt os indtager en hellig plads. Det følgende er et delvist citat fra kirkens Første Præsidentskab. Også dette siger vi med så meget vægt, som det er os muligt:

„Moderskabet bliver således et helligt kald, hvor en kvinde helliger sig Herrens planer, det er en hellig indvielse til at opdrage, pleje, og nære de sjæles legemer, sind og ånd, som har bestået deres første prøvestand, og som er kommet til denne jord, til deres anden prøvestand, for at bevise, om de vil gøre alt, hvad Herren deres Gud vil befale dem. (Se Abr. 3:25). Det er mødrenes opgave at hjælpe dem til at består deres anden prøvestand, og „de, der består deres anden prøvestand, skal tildeles herlighed over deres hoveder i al evighed." (Abr. 3:26)

Moderskabets guddommelige mission kan kun opfylds af mødrene selv. Den kan ikke overlades til andre. Barnplejersker kan ikke udføre arbejdet; vuggestuer og børnehaver kan ikke klare opgaven; det er ikke et arbejde, man kan betale sig fra — kun moderen selv, naturligvis med al den hjælp, som kærlige fædre, brødre og søstre kan give, kan virkelig give barnet den hjælp, det behøver.

„En mor, der overlader sit barn til andre, for at hun selv kan komme til at udføre andet arbejde, enten hun gør dette for økonomisk vinding, for at få prestige, eller for at tjene samfundet på denne måde, bør huske på, at „et barn, der bliver overladt til sig selv, vil bringe skam over sin moder." (Ordsp. 29:15 King James Version).

I vore dage har Herren sagt, at med mindre forældrene lærer deres børn kirkens lærdomme, vil „synden hvile på forældrenes hoved." (L. & P. 68:25)

„Moderskabet står Guddommen nær. Det er den højeste, hellige gerning, et menneske kan påtage sig. Det giver hende, der ærer dette hellige kald, en plads nær englenes. Til jer mødre i Israel siger vi, måtte Gud velsigne og beskytte jer, og give jer mod og styrke, tro og kundskab, samt den hellige kærlighed og pligtopfyldende opofrelse, som vil gøre jer i stand til at opfylde den hellige mission, der er blevet jer givet. Til jer mødre og kommende mødre, vil vi gerne sige: Vær kyske, hold jer rene, lev et retfærdigt liv, så jeres efterkommere til sidste generation vil velsigne jeres navn." (Budskab fra Det første Præsidentskab, *Deseret News Weekly Church Edition,* oktober 1942, side 5)

Dette er med andre ord vort fortsæt: igen at styrke Guds værk og at bringe det fremad i renhed, retfærdighed, og at bringe dette sandhedens evangelium ud til verden, som i så høj grad har behov for at leve et gudfrygtigt liv.

Det er evigt liv, der er vort mål. Det kan kun opnås ved at følge den vej, som vor Herre har vist os.

Jeg ved, at dette er sandt og rigtigt. Jeg elsker vor himmelske Fader, og jeg elsker hans søn, og jeg er stolt over at være blot et svagt redskab til fremmelse af deres store evide værk. Jed bærer vidnesbyrd om alt dette i ydmyghed og oprigtighed og i Jesu Kristi navn. Amen.

Tale holdt ved den 144. årlige generalkonference for Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige.

(Forts. fra side 314)

inspirere jer til en bedre levevis, når I læser om de oplevelser som de mennesker, der havde det privilegium at vandre med Mesteren, vor Frelser, Jesus Kristus, var ude for. Mormons Bog har ikke sin lige med hensyn til spændende begivenheder og vidunderlige historier om Guds handlemåde med de tidlige indbyggere i Amerika, af hvilke den første kom fra Jerusalem; idet han var blevet advaret af Herren om faren for den ødelæggelse, som byen svævede i.

Indlev jer i Lære og Pagter, hvordi I vil finde de nutidige åbenbaringer givet „som forberedelse til genoprettelsen af Jesu Kristi på jorden og senere som vejledning for den således grundlagte kirke." (Forklarende indledning til L. & P.)

Vidnesbyrd

Jeg bærer mit vidnesbyrd til jer i dag, at jeg ved, så sikkert som jeg lever, at de ting jeg har talt om er sande; at Gud virkelig lever; at Jesus Kristus er hans Søn, som kom, døde og opstod, for at vi kan opnå udødelighed og evigt liv; at evangeliet er blevet genoprettet i disse sidste dage gennem Joseph Smith, Guds profet; at dette er Jesu Kristi Kirke med den samme organisation, som eksisterede i den oprindelige kirke; at Gud taler idag gennem sit talerør og sin profet præsident Harold B. Lee, som leder arbejdet med Jesu Kristi Kirke her på jorden.

At vi alle må have forståelsen, modet, styrken, ønsket og en fast beslutning om at give agt på advarslerne fra vore dages profeter og leve op til de velsignelser, der er lovet de trofaste, så det engang må blive sagt om os „Vel, du gode og tro tjener," (Matt. 25:21) beder jeg ydmygt for os alle i Jesu Kristi navn. Amen. ○

Det er vigtigt at bede

PRÆSIDENT N. ELDON TANNER
1. rådgiver i Det første Præsidentskab

For bare halvanden år siden blev jeg i denne højtidelige forsamling bedt om at opfordre medlemmerne til at opretholde den nye præsident for Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige som profet, seer og åbenbarer — præsident Harold B. Lee — sammen med de andre generalautoriteter og ledere i kirken.

Præsident Lee var en fremragende, dynamisk leder, som var elsket og respekteret af alle, og der blev udrettet meget i den korte tid, han var præsident for kirken. Vi blev alle chokerede og bedrøvede, da han gik bort. Men vi indser, at Herren har kaldt ham hjem til sig, for at han kunne få sin belønning og for der at udføre et andet arbejde. Efter hans død blev vor afholdte præsident Spencer W. Kimball kaldet, udvalgt og ordineret som profet, seer, åbenbarer og præsident for Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige.

Jeg vil gerne bære mit vidnesbyrd om, at præsident Kimball blev udvalgt af Herren og forudordineret til at præsidere over kirken netop på dette tidspunkt. Ja, der er sket undere for at han kunne blive så rask, at han var i stand til at modtage den enestående ære og påtage sig det tunge ansvar, der er blevet ham til del. Det er med begejstring, han er blevet opretholdt af stavene til stavskonferencerne og af denne højtidelige forsamling nu til formiddag. Det er mig virkelig en ære, et privilegium og en velsignelse at være hans rådgiver, og jeg håber og beder om, at Herren vil give mig visdom, indsigt, dømmekraft, inspiration og evner til at kunne arbejde under hans ledelse på en måde, der er akceptabel såvel for ham som for Herren. Det er mit faste forsæt at gøre alt, hvad jeg kan for at hjælpe med til at opbygge Guds rige her på jorden.

Jeg opfordrer alle kirkens medlemmer alle vegne til at holde sammen og til at akceptere ham og støtte ham som den, Gud har kaldet til profet, seer og åbenbarer, en Jesu Kristi apostel og præsident for hans kirke og hans rige på jorden, og til at leve op til deres individuelle ansvar med hensyn til at fremme retfærdighedens sag og at udarbejde deres egen frelse og ophøjelse.

Endvidere har Herren sagt:

„Derfor skal du . . . give agt på alle de ord og befalinger, han giver dig, eftersom han modtager dem, så længe han vandrer i hellighed for mig;

„Thi I skal tage imod hans ord i al tålmodighed og med tro, som om det var fra min egen mund.

„Thi når I gør dette, skal helvedes porte ikke få overhånd over jer, ja, Gud Herren vil sprede mørkets magter for jer og lade himlen bæve til jeres gode og til sit navns ære.“ (L. & P. 21:4-6)

Det er lige 144 år siden, at Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige blev organiseret under Herrens ledelse, at profeten Joseph Smith af ham blev kaldet til at være den første præsident for hans kirke i disse sidste dage, og at medlemmerne blev givet de belæringer, som jeg lige har citeret. Vi bærer alle ansvaret for vor fremgang, for at arbejde for Guds rige, for at fremme retfærdighedens og sandhedens sag, og for at bringe sjæle til Kristus.

Vi bør også erindre, at vi i næste uge skal fejre den dag, hvor vor Herre og Frelser ved opstandelsens mirakel brød dødens bånd og kom frem fra graven som et opstandent væsen. Det er naturligt og rigtigt, at kristne overalt bøjer deres hoveder i taknemmelighed og opfyldes med tanken om det store offer, som Jesus Kristus, den levende Guds Søn, bragte, han, som gav sit liv for jer og for mig og for hele menneskeheden for at vore synder kunne blive forladt, og for at vi kan opstå til udødelighed og evigt liv, for han sagde: „ . . . dette er min gerning og herlighed — at tilvejebringe udødelighed og evigt liv for mennesket.“ (Moses 1:39)

Ligeledes sagde han: „ . . . dette er det evige liv, at de kender dig, den eneste sande Gud, og ham, som du har sendt, Jesus Kristus.“ (Joh. 17:3)

I Johannes Evangeliet står følgende berettet: „Jesus sagde . . . Jeg er opstandelsen og livet; den, som tror på mig, skal leve, om han end dør.

„Og enhver, som lever og tror på mig, skal i al evighed ikke dø . . . “ (Joh. 11:25-26)

Der er ved denne konference blevet sagt meget, og inden den er slut vil der sandsynligvis blive sagt meget mere, om Jesu Kristi offer og opstandelsens mirakel, samt om hans budskab til verden. Det er ved ham og kun gennem ham at vi kan håbe på opstandelse og et evigt liv efter dø-

den. Gennem sine profeter og sine egne lærdomme gav hans os livets og frelsens plan, og hvis vi vil godtage den og leve derefter, vil den give os uhyre stor glæde, success og fremgang, medens vi endnu lever på jorden, og evigt liv herefter. Medens han endnu var iblandt os, lærte han os, hvor vigtigt det er at bede, ligesom måden, hvorpå vi beder, er af overordentlig stor betydning. Lad os beskæftige os derned et øjeblik.

Han sagde:

„Når I beder, skal I ikke være som hyklere; thi de holder af at stå og bede i synagoger og på gadehjørner for at blive set af mennesker . . .

„Men du, når du beder, så gå ind i dit kammer og luk din dør og bed til din Fader, som er i det skjulte, og din Fader, som ser i det skjulte, skal betale dig.

„(lad ikke blot) munden løbe . . .

„Derfor skal I bede således (og han kunne lige så godt have sagt: „Og derfor skal I leve således") . . . Vor Fader, du som er i Himlene! Helliget vorde dit navn;

„komme dit rige; ske din vilje på jorden, som den sker i Himmelen;

„giv os i dag vort daglige brød;

„og forlad os vor skyld, som også vi forlader vore skyldnere;

„og led os ikke ind i fristelse; men fri os fra det onde;

„(thi dit er Riget og magten og æren i evighed! Amen)" (Matt 6:5-7, 9-13)

Dette omtales ofte som Fadervor, og mange forstår denne bøn sådan, at den skal gentages ofte ord for ord, men i virkeligheden sagde Herren: „Derfor skal I bede således". Hermed mente han, at det er sådanne ting, vi bør have i tankerne og i vore hjerter, når vi beder, men bøn er den direkte personlig kommunikation med vor himmelske Fader, og vi skal derfor være oprigtige og ganske enkelt med vore egne ord give udtryk for vor taknemmelighed og bede Faderen om vejledning og om de velsignelser, som vi har behov for.

Som Herren sagde, må vi først lukke vor dør for verden, så vi kan koncentrere os om, hvad vi vil sige til vor himmelske Fader. Lad os analysere meningen i de enkle ord, som Frelseren brugte, da han gav os eksemplet på en bøn.

Han sagde: „Vor Fader, du som er i Himlene!" Når vi ytre disse ord, anerkender vi Gud som vor Fader, og hele menneskehedens Fader; og alle mennesker opfordres til at tiltale ham som deres himmelske Fader, ligegyldigt hvem og hvad, de er. Det er vidunderligt at tænke på dette, samt på at vi når som helst uden forudgående aftale kan henvende os til vor himmelske Fader og udøse vort hjerte i al enkelhed og med tro, idet vi ved, at han er der, at han kan og vil høre os, og besvare vore bønner. Vi ved at han er den levende Gud, som bor i Himlen, at vi er hans åndelige børn, og at hans Søn Jesus Kristus har belært os om at påkalde ham og anerkende ham som vor Fader, uanset hvem vi er.

Derefter sagde han: „Helliget vorde dit navn!" Hvor vigtigt er det ikke at Guds navn bliver helliget i vor daglige livsførelse i al almindelighed, og især ved at vi tjener ham. Vi helliger bedst Guds navn ved at holde hans navn helligt og ved at hjælpe andre til også at holde hans navn helligt. Vi holder hans navn helligt ved at være kærlige, ærbødige og ved at henvende os til ham i vor Guds tjeneste idet vi udfører alle de ting, der bidrager til at gøre ham ære.

Så er vi nået til: „Komme dit rige; ske din vilje på jorden, som den sker i Himmelen;" og vi må gøre os klart, at dette kun kan ske på én måde, og det er ved, at vi anerkender ham som vor Gud og efterlever hans bud og er med til at opbygge hans rige her på jorden. Hans kirke og rige er blevet oprettet her på jorden i vor tid, og de kan kun vokse ved, at vi anerkender hans lærdomme, efterlever dem og underviser verden i dem.

Da Herren talte til Joseph Smith i 1831, sagde han følgende:

„Guds riges nøgler er overladt menneskene på jorden, og fra nu af skal evangeliet udgå til jordens ender, ligesom den sten, der uden hænder blev revet løs af bjerget, skal rulle frem, til den opfylder hele jorden.

Påkald Herren, at hans rige må have fremgang på jorden, at dens indbyggere må modtage det og berede sig for den dag, som skal komme, da Menneskesønnen skal komme ned fra himlen, iført sin herligheds glans, for at møde Guds rige, der er oprettet på jorden.

„Må Guds rige derfor have fremgang, så at Himmeriges rige må komme, og du, o Gud, må blive herliggjort som i himlen så og på jorden, og dine fjender underlagt dig; thi din er æren, magten og herligheden i evighed. Amen. (L. & P. 65:2, 5-6)

Hvis vi beder om, at hans vilje må ske, så må vi også være villige til at gøre vort dertil. Da jeg var barn, sagde min far til mig: „Hvis du ønsker, at dine bønner skal blive besvaret, så må du hellere komme igang og bestille noget." Det nytter ikke noget at bede om, at riget skal komme og hans vilje ske, hvis vi ikke er parate til selv at gøre noget derfor.

Når vi overvejer vore ord: „Giv os i dag vort daglige brød" står det os klart, at vi lige så godt kunne sige „vore daglige fornødenheder," idet vi bør være klare over, at vi har Gud at takke for alt, hvad vi har. Han er vor skaber og den, der giver alle ting. Han har givet os en hjerne, ved hjælp af hvilken vi kan tænke, ræsonnere og lære, og han forventer, at vi skal bruge vor viden og de kundskaber, vi erhverver os, produktivt, så vi kan sørge for os selv og dele med vor næste. Vi opfordres til at bede til ham angående alle vore personlige behov, ja, alt hvad der skal til, for at vi kan befinde os godt. Hvor vigtigt er det da ikke, at vi er værdige til at henvende os til vor himmelske Fader og bede ham om hjælp og udtrykke vor taknemmelighed for alle de vidunderlige gaver og velsignelser, han giver os. Idet vi beder, bør vi beslutte os til at udnytte disse mange velsignelser til gavn for os selv og andre, til at fremme Herrens værk og til at herliggøre hans navn. Det er i virkeligheden kun, når vi gør Guds vilje, vi anerkender hans herredømme.

Når vi analyserer ordene: „Led os ikke ind i fristelse, men fri os fra det

onde;" bør vi gøre os klart, at han har givet os skrifterne og sendt os profeter, for at vi kunne blive undervist, og efterhånden som vi anerkender disse lærdomme, vil vi blive ledt bort fra fristelserne. Hvis vi holder budene og følger Jesu Kristi lærdomme vil vi få styrke til at modstå fristelser, og vi vil blive fri for det onde, fordi vi ikke længere vil komme i situationer, hvor vi bliver fristet til at gøre forkert.

I Markus Evangeliet læser vi: „Våg og bed, for at I ikke skal falde i fristelse! ånden er villig, men kødet er skrøbeligt." (Mar. 14:38) Vi må bede om styrke og mod, evner og en fast beslutning om at være ærlige, sandfærdige, kyske, velgørende og dydige, og om at vi må gøre mod andre, som vi ønsker, at de skal gøre mod os. Idet vi under bøn bestandig søger efter sandhed, bør vi tragte efter alt, hvad der er dydigt, elskeligt, hvad der har godt lov eller er prisværdigt. Ved at leve sådan hjælper vi Herren så han kan besvare vor bøn: „Led os ikke i fristelse," og vi vil blive befriet fra det onde.

Lad os engang overveje ordene: „forlad os vor skyld, som vi også forlader vore skyldnere." Det er ganske interessant at sammenligne disse ord, som står i Mattæus Evangeliet med Lukas' og Markus' version. Lukas skriver: „og forlad os vore synder, thi også vi forlader enhver, som er skyldig over for os; . . . " (Luk. 11:4)

Markus udtrykker det på følgende måde:

„Og når I står og beder, skal I tilgive, hvis I har noget imod nogen, for at jeres Fader, som er i Himlen også kan tilgive jer jeres overtrædelser." (Mark. 11:25-26)

Herren har sagt: „Jeg Herren, tilgiver, hvem jeg vil, men af jer forlanges det, at I tilgiver alle mennesker." (L. & P. 64:10) Videre får vi at vide, at vi skal tilgive mange gange, ja halvfjerds gange syv gange. Vi bør standse op et øjeblik og spørge os selv, om vi nu også lever sådan, at det er tilstrækkeligt, at Gud tilgiver os i samme grad, som vi tilgiver vore medmennesker og venner. Hvor vidunderligt ville det ikke være, hvis vi alle

kunne tilgive og elske vor næste. Så ville det være meget nemmere for os at påkalde Herren og bede ham tilgive os vore fejl, så vi, når vi omvender os og viser, at vi virkelig har forandret os, kan forvente, at Gud tilgiver os, og at han vil have barmhjertighed med os.

Skriften taler ganske klart om tilgivelse. Der står: „Thi tilgiver I menneskene deres overtrædelser, vil jeres himmelske Fader også tilgive jer;

„men tilgiver I ikke menneske deres overtrædelser, vil jeres Fader heller ikke tilgive jeres overtrædelser." (Matt 6:14-15)

Endvidere: „Derfor siger jeg jer, at I skal tilgive hinanden; thi den, som ikke tilgiver sin broder hans synder, står fordømt for Herren; thi på ham hviler en større synd." (L. & P. 64:9)

Vor Herre gav os et eksempel på tilgivelsens sande ånd, da han fra korset udtalte disse ord: „... Fader, tilgiv dem; thi de ved ikke, hvad de gør." (Luk. 23:34) Vi læser også om den trofaste discipel, Stefanus, som blev forfulgt og stenet. „Og han faldt på knæ og råbte med høj røst: ‚Herre, tilregn dem ikke denne synd!' Og da han havde sagt dette, sov han hen." (Ap. Gern. 7:60)

Hvor vigtigt er det ikke, at vi i vort liv efterlever disse store principper om omvendelse og tilgivelse. Lad os altid huske på, at den, der bærer nag eller nærer andre dårlige følelser mod sin næste, og som ikke kan tilgive, er den der har det værst, er mest ulykkelig og dårlig tilpas, og hvis vedkommende ikke forbedrer sig, sker det med fare for den pågældende sjæls renhed, idet der på ham hviler en større synd. Der fortælles mange historier, der ender godt, om mennesker, som har båret nag eller næret andre dårlige følelser mod andre, og som senere beder om forladelse, idet de udviser kærlighed og forsøger at råde bod på, det de har gjort. Alt dette har været begyndelsen til et vidunderligt venskab, som begge parter er lykkelige for og befinder sig godt ved.

Lad os engang se på ordene: „Thi dit er Riget og magten og æren i evighed. Amen." Igen mindes vi om, at Gud er vor Fader og anerkender, at det rige, vi søger, er hans, og at det gode ikke fuldføres i og af os selv, men gennem hans magt og herlighed. Vi må takke ham for alt, hvad vi modtager, idet vi bør indse betydningen af, at vi udtrykker vor takenmelighed gennem vor måde at leve på og ved at tjene ham og vore medmennesker.

Måtte vi altid huske på, at Jesus Kristus, Guds Søn, verdens Frelser, kom herned og gav sit liv for jer og mig, og anerkende hans lærdomme som livets og frelsens vej samt være parate til at leve, sådan at vi kan være det offer værdige, som han bragte, og komme til at nyde udødelighed og evigt liv. Når vi gør dette, helliger vi hans navn og gør og fortjente til frelse.

„Amen" er et ord, der bruges til afslutning, det tjener som bekræftelse på det, der er blevet sagt. Lad os virkelig mene det, når vi siger det, og leve derefter, ja, vise det i ord og gerning.

Når vi beder, bør vi huske på den bøn, som Jesus Kristus bad i Getsemane Have:

„Da kommer Jesus med dem til et sted, der heddet Getsemane, og han siger til disciplene: ‚Sæt jer her, medens jeg går derhed og beder.'

„Så tog han Peter og de to Zebedæussønner med sig, og han blev grebet af sorg og gru.

„Da siger han til dem: ‚Min sjæl er dybt bedrøvet til døden; bliv her og våg med mig.

„Og han gik et lille stykke videre, faldt ned med ansigtet mod jorden, bad og sagde: ‚Min Fader! er det muligt, så lad denne kalk gå mig forbi; dog ikke, som jeg vil, men som du vil.' " (Matt 26:36-39)

Hvor vigtigt er det ikke, at vi er parate til at sige: „Ikke min vilje, men din vilje ske."

Lad os engang lytte til nogle ord, som Herren har sagt i de sidste dage:

„Hør, o, min kirkes folk, til hvem riget er givet. Lyt og hør ham, som har lagt jordens grundvold, som skabte himlen og alle dens hærskarer og ved hvem alt, som lever og rører sig er til, blev skabt.

„Og atter siger jeg: Hør min røst, så døden ikke skal overraske jer på et tidspunkt, da I ikke mener, sommeren er forbi, høsten overstået og jeres sjæle ikke frelst.

„Lyt til ham, som er jeres talsmand hos Faderen, og som taler jeres sag for ham." (L. & P. 45:1-3)

Jeg bærer vidnesbyrd, om at Gud lever, at han er parat til at høre og besvare vore bønner gennem Jesus Kristus, vor Frelser. Vi kan hellige hans navn og hjælpe med til at opbygge hans rige, som kun oprettes her på jorden ved, at vi efterlever hans lærdomme og holder hans bud. Jeg beder om, at vi må gøre dette i Jesu Kristi navn. Amen.

Tale holdt ved den 144. årlige generalkonference i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige.

DET NYE TEMPEL I WASHINGTON, D. C.

Det nye tempel i Washington, som bliver kirkens 16. tempel, vil snart stå færdigt. Herom siger kirkens arkitekt, Emil Fetzer følgende: „Der mangler stadig noget, før dette store projekt kan stå helt færdigt, men entreprenørerne gør alt, hvad de kan, for at templet kan stå færdigt til sommer." Man regner med, at templet vil kunne åbnes for besøgende den 1. august 1974, og at det vil blive indviet i oktober.

Når templet er indviet, vil det, ligesom kirkens andre 15 templer, udelukkende blive brugt til hellige ordinanser som dåb, endowments og indgåelse af ægteskaber for tid og evighed både for levende og døde. Det vil betyde store velsignelser for de hellige i det område, idet de nu får meget kortere vej til et tempel. I Washington, D. C. findes den største koncentration af medlemmer, som endnu ikke er velsignet med et nærtliggende tempel. Templet vil blive brugt af de værdige af de mere end 300.000 medlemmer, som bor i den østlige halvdel af De forenede Stater, samt af nogle medlemmer fra Canada og Sydamerika.

Det nye tempel opføres i et skovdækket område, som ligger i udkanten af De forenede Staters hovedstad Washington, D. C. i Kensington, Maryland. Washington-templet, der er det største af mormontemplerne, ligger på en 23 hektar stor grund, som blev købt af kirken i oktober 1962. Kun en femtedel af de 23 hektar skov er ryddet af hensyn til tempelopførelsen, og de fleste af træerne på tempelgrunden står derfor urørt, hvad der gør, at templets beliggenhed virker meget isoleret. Templet er bygget på et højt punkt i terrænet, et af de højeste i Montgomery County, Maryland. Dets fremtrædende beliggenhed og det strålende hvide Alabama-mormor, som templet er belagt med, gør, at det er et stolt syn, der møder en, når man kommer kørende ad mortorvejen, der ligger i nærheden.

De, der besøger templet, når det er blevet åbnet, vil sande, at det er nemt at komme til med fly eller jernbane. Der ligger tre store lufthavne mindre end 45 minutters kørsel derfra. Adressen er: Stony Brook Drive nr. 9900, Kensington, Maryland.

Det første spadestik på tempelgrunden blev taget under overværelse af ældste Hugh B. Brown fra De tolvs Råd. Ældste Brown var dengang 1. rådgiver i kirkens Første Præsidentskab.

I marts 1969 udnævnte Det første Præsidentskab en komité af kirkens arkitekter, som skulle tegne templet. De arbejdede udfra følgende præmisser:

- Washington-templet er en synlig repræsentant for kirken i den østlige del af De forenede Stater.
- Templet må i sin udførelse være tidløst, idet det sættes i forbindelse med både fortiden, nutiden og fremtiden.
- Templet viløjeblikkeligt blive genkendt som et SDH-tempel, fordi det minder om templet i Salt Lake City uden at være en direkte kopi af dette.

Da Præsident David O. McKay den 15. november 1968 bekendtgjorde, at man havde besluttet at lade templet bygge, omtalte han det som „Ædelstenen blandt templerne". Det blev kaldt således, fordi det er det første tempel, som er belagt med marmor. Denne marmor er specielt valgt dertil blandt de bedste marmorsorter i verden. Det marmor, man har brugt til facaden, er fra et brud i Alabama, men tilhugget i Tennessee og støbt sammen med betonblokke i Virginia. Hver blok vejer fra 3 til 6 tons. Marmoret er ganske svagt riflet, for at dets hvidhed ikke skal virke alt for blændende, og for at gøre templet endnu smukkere.

For ikke så længe siden anbragte en af de største kraner, der nogensinde er blevet anvendt til bygningskonstruktion, de seks høje emaljerede stålspir og en 5½ meter høj figur af engelen Moroni belagt med bladguld oven på tempelbygningen. Fra gulvet i stueetagen til toppen af Moronistatuen er der 88 m.

Det er Dr. Avard Fairbanks, som er en kendt billedhugger fra Salt Lake City, der har udført Moronistatuen. Selv siger han om statuen: „Jeg ønskede, at den skulle være i Harmoni med templets ånd og udførelse, således at også den stræbte opad. Jeg ønskede, at dette opadstræbende indtryk skulle bekræftes gennem mange lodrette linier. Jeg tænkte på, hvordan engelen Moroni var kommet for at fortælle, at de sidste dage var kommet, og for at bringe nutidens mennesker evangeliets plan."

Der er 7 etager i templet; med det højtidelige forsamlingsværelse på syvende etage. En anden usædvanlig ting, er at de 6 ordinanseværelser er anbragt rundt om det celestiale værelse i lighed med Ogden- og Provo-templerne, som ligger i Utah.

Edward E. Drury, Jr., fra Salt Lake City og Denver er blevet udnævnt som præsident for det nye Washington, D.C.-tempel for Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Præsident Drury og hans hustru blev afløst i juli 1973 efter i tre år at have tjent i kirkens Delaware-Maryland mission, hvor Edward Drury var missionspræsident.

Søster Drury vil tjene som tempel-værtinde i Washington-templet. De er blevet indsat til deres nye stillinger af Det første Præsidentskab. Det første Præsidentskab forklarede, at den nye tempelpræsident og hans hustru blev udpeget et år, før man regnede med, at templet ville være fuldført, for at de i adskillige måneder kunne besøge andre templer og på denne måde få fuldt kendskab til tempelceremonierne.

Helligånden

PRÆSIDENT MARION G. ROMNEY
2. Rådgiver i Det første Præsidentskap

Mine elskede søskende, hvem I end er, og hvor I end er, opfordrer jeg jer til inderligt at anråbe Herren om, at hans Ånd må være blandt os under dette møde, sådan som det blev sagt under åbningsbønnen. På grund af det emne, som jeg har valgt at tale om, er det særlig vigtigt, at den Helligånd er til stede her, for ellers vil mine ord ikke være til nogen nytte.

I Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges første trosartikel står der: „Vi tror på Gud, den evige Fader, på hans Søn Jesus Kristus og på den Helliggånd."

For et år siden talte vi om Gud, den evige Fader. Seks måneder senere var vort emne Jesus Kristus, Guds Søn. I dag er vor opmærksomhed samlet om nogle guddommeligt åbenbarede sandheder om den Helligånd.

Alle skrifterne lærer os noget om den Helligånd. I dem omtales han hyppigt som Trøstermanden, Guds Ånd, den Helligånd, Sandhedens Ånd eller Herrens Ånd.

I følge disse skrifter er den Helliggånd en virkelig person.

„Faderen" sagde profeten Joseph Smith, „har et legeme af kød og ben, lige så følbart som et menneskes. Ligeså har Sønnen. Men den Helligånd har ikke et legeme af kød og ben, men er en person, der består af ånd ..." (L. & P. 130:22)

Jesus omtalte Helligånden som en mandsperson. Idet han talte til sine disciple, sagde han:

„... det er gavnligt for jer, at jeg går bort. Thi hvis jeg ikke går bort, kommer Talsmanden ikke til jer; men når jeg går herfra, så vil jeg sende *ham* til jer." (Joh 16:7. Fremhævelse tilføjet)

Endvidere:

„... når *han,* sandhedens Ånd, kommer, skal *han* vejlede jer til hele sandheden; thi *han* skal ikke tale af sig selv, men alt, hvad *han* hører, skal *han* tale, og det, der kommer skal *han* forkynde jer.

„*Han* skal herliggøre mig; thi *han* skal tage af mit og forkynde jer det." (Joh 16:12-14. Fremhævelserne tilføjet)

„Det faktum, at (Helligånden) er i stand til at manifestere sig i form af et menneske," skrev Dr. James E. Talmage, „ses klart ud fra den vidunderlige samtale mellem Ånden og Nephi, under hvilken han åbenbarede sig for profeten, stillede ham spørgsmål angående hans ønsker og hans tro, belærte ham om de ting, der hører Gud til, idet han talte ansigt til ansigt med ham. ‚Og jeg sagde til ham: At kende betydningen deraf; thi jeg talte til ham, som et menneske taler; thi jeg så, at han var i et menneskes skikkelse, og dog vidste jeg, at det var Herrens ånd, og han talte til mig, som et menneske taler til et andet.' "

„Thi der er tre, som vidner:" skrev Johannes den elskede. „Ånden og vandet og blodet; og de tre stemmer overens." (1. Joh 5:7). Hermed mente han selvfølgelig, at de er et i forståelse og formål. Om dem sagde profeten Joseph:

„... Disse tre er et: eller med andre ord, det er disse tre, der udgør den store, uforlignelige magt over alle ting, gennem hvilke alting er skabt ..., det er disse, der udgør Guddommen i Himlen, og de er ét." (Dette citeres i Bruce R. McConkie's, *Mormon Doctrine* 2. udgave, Bookcraft Inc., 1966, side 320)

Da Helligånden er medlem af Guddommen og et med Faderen og Sønnen, er også han altvidende. Han kender sandheden og har „kundskab om tingene" (L. & P. 93:24)

Og som Kristi lys „kommer fra Guds nærhed og opfylder det umådelige rum" (L. & P. 88:12), således kan også den Helligånds inflydelse, magt og gaver være alle steder samtidig.

Der findes udtryk i skrifterne, såsom „faldt Helligånden på dem" (Ap. G. 11:15), „fyldt af Helligånden" (Luk 1:15), „så skal I få Helligånden som gave" (Ap. G. 2:38), „Modtag Helligånden!" (Joh 20:22) og „dåben med ild og den Helligånd" (L. & P. 20:41), hvor det ikke er Helligånden som person, der omtales, men hvor der derimod tales om hans magt, indflydelse og hans gaver.

En af Helligåndens vigtigste opgaver er at bære vidnesbyrd om Faderen og Sønnen. Den selvsamme dag, hvor engelen sagde til Adam, at den måde, hvorpå han ofrede, var „et sindbillede på Faderens Enbårnes offer ..., faldt *den Helligånd* ... på Adam", idet den vidnede for ham om Faderen og Sønnen. (Moses 5:7, 9. Fremhævelsen tilføjet)

Da Jesus blev døbt, vidnede den Helligånd om Kristi guddommelighed ved at „dale ned som en due og komme over ham." (Matt 3:16)

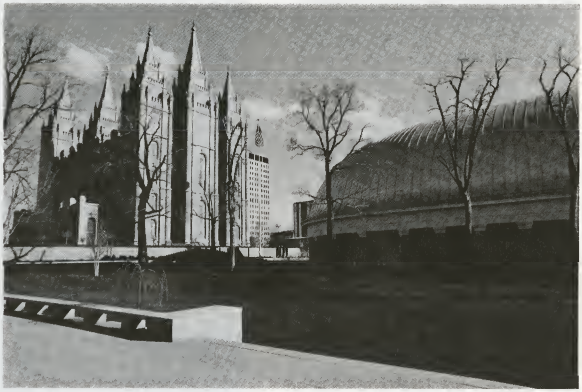
Alle mennesker, der ved, eller som nogen sinde har vidst, at Jesus er Kristus, ved det, fordi den Helligånd

har båret vidnesbyrd derom for dem.
„Derfor vil jeg lade jer vide," skrev Paulus til Korinterne, „at ingen, der taler ved Guds Ånd, siger ... ,Jesus er Herre!' uden ved Helligånden." (1 Kor 12:3)
Jesus hentydede også til dette, da han svarede på Peters udbrud: „... Du er Kristus, den levende Guds Søn" idet han sagde:
„... Salig er du, Simon Jonas' søn! thi det har kød og blod ikke åbenbaret dig, men min Fader, som er i Himlene." (Matt 16:16-17)
Men den Helligånd bærer ikke blot vidnesbyrd om Faderens og Sønnens guddommelighed; den bærer også vidnesbyrd om sandheden, især evangeliske sandheder.
„... når I læser disse ting (her tales om de evangeliske sandheder, der findes i Mormons Bog) ... formaner jeg jer til at adspørge Gud, den evige Fader, i Kristi navn, om disse ting ikke er sande; og dersom I beder af oprigtigt hjerte og med fast forsæt samt med tro på Kristus, da vil han åbenbare sandheden deraf for jer gennem den Helligånds kraft." (Moro. 10:3-4)
Og hertil føjer han dette store løfte:
„Og gennem den Helligånds kraft kan I kende sandheden i alle ting." (Moro. 10:5)
Hundrede tusinder af mennesker har taget ham på ordet og taget imod denne udfordring og har derefter båret vidnesbyrd om sandheden deraf gennem den Helligånds kraft.
Den Helligånd er ikke bare et vidne om sandheden; den giver også åbenbaringer og lærer om sandheden.
„Hvis I elsker mig, så hold mine befalinger!" (Joh 15:15), sagde Frelseren til sine disciple.
„Og jeg vil bede Faderen, og han skal give jer en anden talsmand, ... Helligånden ... han skal *lære* jer alle ting og minde jer om alt, hvad jeg har sagt jer." (Joh 14:16, 26. Fremhævelsen tilføjet)
„Men når de fører jer frem for synagoger og øvrigheder ... så skal I ikke bekymre jer for, hvordan eller hvormed I skal forsvare jer, eller hvad I skal sige.
„Thi Helligånden skal i den samme stund *lære* jer, hvad der bør siges." (Luk 12:11-12. Fremhævelsen tilføjet.)
„og derom taler vi ikke med ord, lærte af menneskelig visdom, men med ord, *lærte af Ånden,* idet, vi tolker åndelige ting for åndelige mennesker." (1 Kor 2:13. Fremhævelsen tilføjet)
Vi skylder den Helligånd vore skrifter. Ikke alene åbenbarede den de evangeliske sandheder, som de indeholder; men det var den, der gav profeterne profetiens ånd.

„... ingen profeti i skriften lader sig tyde egenmægtigt.
„Thi aldrig er nogen profeti fremgået af et menneskes vilje, men drevne af Helligånden udtalte mennesker, hvad de fik fra Gud." (2 Pet 1:20-21)
I skriften står der, at i begyndelsen „faldt den Helligånd ... på Adam ..."
„Og på den dag velsignede Adam Gud og blev fyldt af ånden og begyndte at profetere om alle jordens slægter ... " (Moses 5:9-10)
Sådan har det altid været. Lukas skriver, at Zacharias, som er far til Johannes Døberen, „blev fyldt af Helligånden, og han profeterede ... " (Luk 1:67)
Det løfte, som Herren har givet os i denne sidste uddeling, lyder således: „Gud vil give jer kundskab ... gennem den Helligånds uudsigelige gave" (L. & P. 121:26). Dette løfte rejser spørgsmålet, om hvordan vi kan modtage denne uudsigelige gave.
Den opnås ved håndspålæggelse; men forud for denne går *tro* på Herre Jesus Kristus, *omvendelse* og *dåb* ved nedsænkning til syndernes forladelse.
Således blev den Helligånd givet i den apostolske kirke.
„Da apostlene i Jerusalem hørte, at Samaria havde taget imod Guds ord, sendte de Peter og Johannes derhen,
„og da de var kommet derned, bad de for dem om, at de måtte få Helligånden;
„thi den var endnu ikke faldet på no-

gen af dem, men de var blot døbt i Herren Jesu navn.
„Så lagde de hænderne på dem, og de fik Helligånden." (Ap. G. 8:14-17)
Da Paulus kom til Efesus, hvor han mødte forskellige disciple, „spurgte han dem: ‚Fik I Helligånden, da I kom til troen?' De svarede: ‚Vi har ikke engang hørt, at der er en Helligånd.'
„Han spurgte så: ‚Hvilken dåb blev I da døbt med?' De svarede: ‚Med Johannes' dåb.'
„Da sagde Paulus: ‚Johannes døbte med omvendelses-dåb, og han sagde til folket, at de skulle tro på den, som kom efter ham, det vil sige: på Jesus.'
„Da de hørte dette, lod de sig døbe i Herren Jesu navn.
„Og da Paulus lagde hænderne på dem, kom Helligånden over dem, og de talte i tunger og profeterede." (Ap. G. 19:2-6)
Da han beskrev ældsternes pligter i sin sidste dages kirke, sagde Herren blandt andet, at de skulle „bekræfte de døbtes indlemmelse i kirken ved håndspålæggelse for dåben med ild og den Helligånd i overensstemmelse med skriften." (L. & P. 20:41)
Og da han ville kalde nogle brødre på mission, sagde han:
„ . . . jeg (giver) jer den befaling, at I skal gå ud blandt folk og sige til dem, ligesom min apostel Peter fordum:
„Tro på den Herre Jesu navn . . .
„Omvend jer og lad jer døbe i Jesu Kristi navn til syndernes forladelse i overensstemmelse med hans hellige befaling.
„Og den, der gør dette, skal få den Helligåndsgave ved håndspålæggelse af denne kirkes ældster." (L. & P. 49:11-14)
Den Helligånds gave er en endowment, der giver et menneske ret til at blive oplyst, ledsaget og vejledt af Ånden og til at nyde den Helligånds indflydelse, lige så længe som han adlyder Guds bud.
Der findes slet ingen ord, der kan udtrykke, hvor vigtigt det er at modtage den Helligånds gave. Det er den dåb med ild, som Johannes omtaler. (Se Lukas 3:16) Det er den åndelige fødsel, som Jesus taler om til Nikodemus:
„ . . . Sandelig, sandelig siger jeg dig: ingen kan komme ind i Guds rige, hvis han ikke bliver født af vand og ånd." (Joh 3:5)
Det er vigtigt at modtage den Helligånd, for at vi kan opnå tilgivelse for vore synder; den er med til at helbrede den sjæl, der er syg og tynget på grund af synd.
Kendetegnet for vor kirke og det, der skiller den ud fra alle andre kirker og tilbedelsesformer, har altid været, at kirkens medlemmer kunne modtage den Helligånds gave.
Helligånd er en åbenbarer. Den Helligånds gave er „åbenbaringens Ånd, den Ånd", siger Herren, „ved hvilken Moses førte Israels børn gennem Det røde Hav på tør bund." (L. & P. 8:3)
Den Helligånd giver hvert enkelt medlem af kirken vidnesbyrd om, at Gud lever; at Jesus Kristus, hans Søn, er vor Frelser og Forløser; at hans evangelium er frelsesplanen og vejen til det evige liv; at Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige er hans kirke, og at den har myndighed til at prædike evangeliet og til at tjene i dets

forordninger, hvilke er det, der gør kirken til en levende, stærk kirke.
Ja, herved adskiller Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige sig fra alle andre organisationer.
Efter en samtale med præsident Van Buren (Martin Van Buren, demokratisk præsident for De forenede Stater 1837-1841.) skrev profeten Joseph Smith og Elias Higbee i 1839 fra Washington D. C., et et brev til Hyrum Smith, i hvilket der blandt andet stod: „Under vor samtale med præsidenten, spurgte han os, hvorved vi adskilte os fra andre samtidige religioner. Bror Joseph sagde, at vi adskiller os ved vor måde at døbe på og ved den Helligånds gave, som gives ved håndspålæggelse. Det er vor opfattelse, at alt, hvad der har betydning, afhænger af og findes i den Helligånds gave . . . " *(Documentary History of the Church,* bind 4, side 42)
Og det er da også rigtigt, fordi den
Jeg bærer mit personlige vidnesbyrd om alle disse ting, jeg her har henledt jeres opmærksomhed på, som jeg står her foran jer brødre og søstre.
Den Helligånd har åbenbaret mig sandheden heraf. Det er gennem dens kraft, at jeg ved, at Gud lever; at vi er Guds børn; at Kristus lever; at hans evangelium er sandt; at Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige er hans kirke; at præsident Spencer W. Kimball er en profet, og at han er kaldet af Herren til at præsidere over hans kirke; at Helligånden åbenbarer disse ting og bærer vidnesbyrd om dem; og at vi alle, som Moroni sagde, „gennem den Helligånds kraft kan . . . kende sandheden i alle ting". (Moro 10:5)

I ydmyghed og oprigtighed opfordrer jeg jer alle til at tro på den Herre Jesus Kristus, til at omvende jer og til at lade jer døbe i hans navn og til at modtage den Helligånds uudsigelige gave ved håndspålæggelse af ældsterne i hans kirke; og til derefter at følge hans ledelse.
Alle, som gør dette, vil være rede til at møde Frelseren, når han kommer, for han har sagt:
„... på den dag, da jeg kommer i min herlighed, skal den lignelse, som jeg fortalte om de ti jomfruer, blive opfyldt.
„Thi de, der er kloge og har modtaget sandheden og taget den Helligånd til vejleder og ikke har ladet sig forføre, skal ikke omhugges og kastes i ilden, men skal bestå på den dag.
„Og jorden skal gives dem til arv; og de skal formere sig og blive stærke, og deres børn skal vokse op uden synd til frelse.
„Thi Herren skal være midt iblandt dem; og hans herlighed skal hvile over dem, og han skal være deres konge og lovgiver." (L. & P. 45:56-59)
At vi alle ved at følge den Helligånds vejledning må stå rede til denne store dag, det beder jeg ydmygt om i Jesu Kristi navn. Amen.

Tale holdt ved den 144. årlige generalkonference i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige.

Dåb
Nordre gren: 4. maj 1974
Hanne Astrid Vejhe døbt af broder Bent Dideriksen, håndspålæggelse af ældste John Wayne Svendsen.
Århus: 15. marts 1974
Katja Jacqueline Beatrix døbt af broder Mark Lundquist, håndspålæggelse ved samme.
Centrum Sjælland: 6. april 1974
Line Colvig-Jensen døbt af broder Bent Colvig-Jensen, håndspålæggelse ved samme.
Århus: 4. maj 1974
Susanne Skårup Larsen døbt af broder Kurt Holm Larsen, håndspålæggelse ved samme.

Velsignelser
Odense: 5. maj 1974
Ole Køsters og Mette Ellen Andersens søn *John Køster* velsignet af sin fader.
Centrum Sjælland: 5. maj 1974
Erling Højme Nielsens og Erna Kirstine Ravns datter *Malene Højme Nielsen* velsignet af broder Poul Andersen.
Århus: 7. april 1974
Palle Sørensens og Ulla Sørensens datter *Annitta Sørensen* velsignet af sin fader.

Døde
København:
Den 9. oktober 1967 døde broder *Thorvald Helmer Larsen,* 69 år gammel.
Den 13. april 1971 døde broder *Herluf Charles Nielsen,* 57 år gammel.
Den 21. december 1972 døde søster *Bertha Christine Hansen,* 73 år gammel.
Den 5. september 1973 døde broder *Karl Johan Buch,* 50 år gammel.
Den 4. november 1973 døde søster *Elisabeth Christensen,* 79 år gammel.
Den 4. april 1974 døde søster *Emma Viola Eriksen,* 73 år gammel.
Den 4. april 1974 døde søster *Bertha Vielsted,* 77 år gammel.
Odense:
Den 7. maj 1974 døde søster *Carla Louise Madsen,* 73 år gammel.
Århus:
Den 15. april 1974 døde broder *Hjalmar Nielsen,* 73 år gammel.
Horsens:
Den 4. maj 1974 døde søster *Cecilie Catrine Peick,* 91 år gammel.

Fra missionens præsidentskab

Fornylig modtog jeg en lederartikel fra Kirkens Informationskontor, som fik mig til at tænke og gøre status over mine tanker og handlinger. Artiklen havde titlen „Grunde contra fejltagelser", og følgende budskab blev fremsat:

En nidkær arbejder i Kirken, som prøvede på at gøre en nabo interesseret, udfordrede ham til at nedskrive alle de grunde han havde til at gå i kirke og alle undskyldninger til, at han ikke skulle gøre det. Svaret blev fem grunde og syv undskyldninger.

Følgende sondring er blevet foretaget mellem *grunde* og *undskyldninger:* En grund er den forklaring vi giver før vi når til en slutning; en undskyldning er vort alibi for ikke at følge denne slutning op. Grunde er som regel oprigtige, undskyldninger for det meste rationalisme. En grund er en realitet, og undskyldning er opfindsomhed.

Adam gav som grund for at spise den forbudne frugt, at den var „behagelig at spise." Hans undskyldning var, at Eva havde spist af den, syntes godt om den og overtalte ham til også at spise. Grunden til, at tjeneren i lignelsen skjulte sin talent, var at han var doven og ligeglad, hans undskyldning var at hans herre var „en hård mand."

Den lektie, som disse eksempler giver, er, at det som folk siger ikke er så vigtigt som hvorfor de siger det.

En mormonmissionær bankede på døren til et hus i et fjerntliggende land en dag, og til den kæmpestore mand, som lukkede op for ham, forklarede han, at han var missionær for vor Herre Jesus Kristus og var kommet med et vigtigt budskab.

Den store mand gav en ed fra sig, greb den unge gæst ved vingebenet og kastede ham ud i en snedrive. Den unge mand tørrede sneen af ansigtet, så op på sin angriber og sagde: „Herren velsigne dig, broder, og hjælpe dig med det problem, som plager dig."

Den store fyr studsede, helt fortumlet, derpå gik han ned ad trappen, hjalp missionæren på benene og inviterede ham og hans kammerat ind i huset. Nogle få uger senere blev denne, engang så vrede og bitre, mand døbt og blev et hengivent medlem af Kirken.

Denne missionær, som havde en dybt inspireret forståelse af den menneskelige natur, var ikke så meget interesseret i hvad den store mand gjorde imod ham som hvorfor han gjorde det.

Vi yder folk en velsignelsesrig tjeneste, når vi skummer den overfladiske retfærdiggørelse af deres handlinger af og afdækker de grunde, der ligger skjult nedenunder.

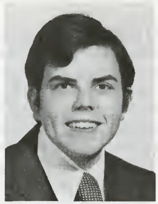
Næsten enhver undskyldning vil gælde for at nægte af anerkende Guds ord og deltage i hans riges fremgang. Denne anerkendelse er yderst vanskelig, fordi den kræver, at man lægger stoltheden til side, indrømmer at det er forkert st strit-

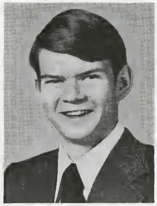
te imod den Helligånds tilskyndelser, og kaster kødets leven i sus og dus bort.
Vor Fader ved, hvem der vil anerkende og adlyde hans ord og hvem der vil komme med undskyldninger. Gennem en profet i vore dage har han sagt: „Se, mange er kaldede, men få er udvalgt. Og hvorfor er de ikke udvalgt? Fordi deres hjerter er de verdslige ting hengivne, og de tragter efter menneskelig ære . . .“ (Lære og Pagter 121: 34-35).
Der er et ordsprog, der siger, at vejen til helvede er brolagt med gode forsætter. Et menneske kunne sige, at forsætterne var tilstede, fordi der var grunde til dem, men de blev ikke udført på grund af undskyldninger.
Finder vi grunde til at gøre noget, eller undskyldninger til at forsømme noget? Jeg føler, at hver dag må afvejes i dette lys, fordi vor evige frelse udarbejdes på et dagligt grundlag. Når vi står foran vor Skaber, skal vi stå til ansvar for vore handlinger.
Det er derfor der skal være en dommens dag, hvor grundene skal sendes til himlen og undskyldningerne til helvede!
Må Herren velsigne os med grunde til at gøre noget — til at styrke vore handlinger er min bøn for os alle.

Jeres hengivne broder
Grant R. Ipsen,
missionspræsident

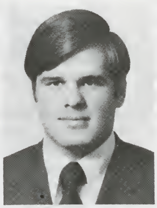
Følgende missionærer er den 9. maj 1974 ankommet til Den danske Mission:

Stephen C. Allison,
fra Cedar City, Utah.

Michael D. Larson,
fra Provo, Utah.

Richard A. Burton,
fra Roy, Utah.

James E. Smith,
fra Central, Arizona.

Raymond D. Stuetz,
fra Whittier, Californien.

Stephen D. Kreamalmeyer,
fra Murray, Utah.

David Y. Hansen,
fra Ogden, Utah.

Rodney E. Bentley,
fra Sparks, Nevada.

Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige i Norge

De første missionærer der af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige blev sendt til Skandinavien, forlod Salt Lake City i oktober 1849. Ældste Erastus Snow, der dengang var 30 år og en af kirkens 12 apostle, var leder af gruppen og havde følgeskab af Peter O. Hansen og John E. Forsgren. I England sluttede George Parker Dyke, en missionær derfra sig til dem.

Missionen blev oprettet med sit hovedkvarter i København, den 14. juni 1850. Norge, Danmark og Sverige dannede den oprindelige skandinaviske mission som en tid også omfattede Finland og Island.

Den første missionær, der blev sendt til Norge, var Hans F. Petersen, der kort tid før havde tilsluttet sig kirken i Ålborg. Han ankom til Norge i september 1851, og efterfulgtes senere af andre missionærer. Den første gren af kirken blev organiseret i Østerrisør den 16. juli 1852 og den 25. juli 1852 fulgte én i Frederikstad.

Den første nordmand, der blev omvendt til Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, var Svend Larsen, en kaptajn på et skib, der sejlede mellem Danmark og Norge. Han blev døbt den 23. september 1851 af Hans F. Petersen.

I august 1852 anskaffede missionærerne sig en mindre båd: „The Lion af Zion", hvormed de sejlede langs Danmarks og Norges kyster og gjorde holdt ved små landsbyer, hvor de så prædikede evangeliet. Der blev snart organiseret grene i Frederikstad og Brevig, og det var ældste John A. Ahmansen der blev præsident for det norske område i den skandinaviske mission.

Skandinavien blev snart det sted, hvor der var størst succes og hvor der blev døbt flest i hele den ikke-engelske talende del af missions-marken. Fra 1850 til 1930 blev der døbt 8.555 omvendte til kirken i Norge. Af disse emigrerede 3.498 til De forenede Stater.

I 1870 kom de første missionærer til Trondheim. 19 år senere blev den første mormonkirke bygget der.

Måske det bedst kendte sidste dages hellig medlem fra Norge er den afdøde John A. Widsøe, der var født den 31. januar 1872 på øen Froen i Trondheim amt, han var søn af John Anders og Anna Karine Gaarden Widtsøe. Moederen, der var enke, tilsluttede sig kirken i 1833, sammen med sine to sønner, John og Osborne, hvorefter de rejste til Amerika. John A. Widtsøe viste tidlig stor interesse for at dygtiggøre sig og tog adskillige eksaminer, han havde bl. a. doktorgraden i filosofi og kemi. Han blev verdenskendt for sine undersøgelser og rapporter om landbruget i tørjord, overrislingsanlæg og jordens vedligeholdelse. Han var præsident for „University of Utah in Salt Lake City and Utah Agricultural College" (nu Utah Stats-universitet) i Logan, Utah.

Den 17. marts 1921 blev han kaldet til at være en af kirkens 12 apostle. Han var en fremragende forfatter. Han døde den 29. november 1952.

I 1903 rejste hans mor og hendes søster tilbage til Norge, hvor de var missionærer i 4 år.

Præsident Heber J. Grant, der var Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges syvende præsident, besøgte Norge i august 1937.

Arne Dahlo, der er søn af hr. og fru Harold Dahlo fra Trondheim, blev i 1965, som den første fuldtidsmissionær fra Norge, kaldet til at arbejde i et andet land, kaldet til at være missionær i den sydvest-britiske mission.

Gosta Berling er præsident for Norge Missionen, der har sit hovedkvarter på Drammenveien 96 G, Oslo.

Kirken er i Norge inddelt i fire distrikter med grene i Bergen, Stavanger, Drammen, Porsgrunn, Frederikstad, Halden, Oslo og Trondheim.

AMERIKANSK KORSANG PÅ MAGLEGÅRDSALLÉ (og andre steder)

Der beredes os mange glæder. BUY Acapellakoret, der besøgte Danmark i maj måned, var i sandhed en af disse glæder. Hvor er den menneskelige stemme dog et vidunderligt skaberværk, her fik vi et bevis på, hvor dejligt det kan lyde, når den er disciplineret, øvet og parret med musikalitet og sangglæde.

Vi, der til daglig beskæftiger os med musikken i kirken, kunne ikke lade være med at ønske at have blot nogle få af disse stemmer blandt os.

Da de nu var så øvede måtte de også have et program, der svarede til deres tekniske kunnen, og vi fik musik for alle pengene. Især et fransk korværk aftvang os stor respekt, selvom mange vel ikke rigtig forstod hverken musik eller tekst. „Det høje C" plejer at være et mål for sopraner, men her gik sopranerne op på det høje E. Om korets koncert i Vor Frelsers kirke mandag den 20. maj skrev Politiken bl. a.:

„Under ledelse af Ralph Woodward viste dette talstærke ensemble sig med sikker beherskelse af korsangens gængse udtryksmidler fra det hendøende pianissimo til de store massive virkninger. Rigtigt anvendt kom disse virkninger i udtryksmæssig anvendelse i det store og hele til at ligge over det sædvanlige amerikanske gennemsnit. Så meget lod sig konstatere trods rummets vanskelige akustik, der gjorde Bachs ‚Singet dem Herrn ein neues Lied' til en udefinerbar grødet masse.

Men mange af programmets øvrige værker, især hvor man indskrænkede sig til kammerbesætning, viste musikalsk kultur på højt niveau."

Skade at Amerika ligger så langt herfra, for vi kunne godt tænke os at høre noget mere til dette kor (og også nogle af de andre selvfølgelig). Vi trænger til sådanne skønne oplevelser.

JL

BOGANMELDELSE

Det tror mormonerne

Under denne titel har Jørgen W. Schmidt udsendt en lille bog indeholdende kortfattede citater hentet fra vore bøger og skrifter om næsten alt det vi tror på.

Her er behandlet 95 evige og aktuelle emner fx bøn, faste, engle, døden, syndefaldet, kyskhed, negrene, abort, udearbejdende hustruer, musik og Jesus Kristus.

Bogen er handy, emnerne ordnet alfabetisk og vi spår bogen en vid udbredelse, idet den er velegnet som gave ikke mindst fordi prisen er overkommelig, men også fordi den forklarer vore lærdomme på en god måde.

Det har været nødvendigt at gøre citaterne kortfattede, det tror vi er værdifuldt, idet vi så hver især får lejlighed til at uddybe emnerne i samtaler med dem, vi forærer bogen.

Udvælgelsen og beskæringen er helt forfatterens, men jeg kan godt lide de mange henvisninger der findes, det gør kun bogen „større". Man kunne måske have ønsket sig noget mere om Jesus Kristus (knap 2 sider, mens fx Joseph Smith optager over 5 sider).

Vi takker Jørgen W. Schmidt for hans initiativ, thi bogen er også god for os der har savnet et „kartotek" over nogle af vore bøger, her har vi det og vi ved nu hvor vi kan finde mere om glæde, frafaldet og mange andre emner.

*

GAVEIDÉ

På missionskontoret kan man købe „Danmarks Mormonkors"-grammofonplade (den med bl. a. Battle Hymn og Vor Herre er min hyrde god) for kr. 5.–.

Robert Müllens bog „Mormoner" kan også fås til lav pris, hæftet kr. 5.– og indbundet kr. 7.50.

Bestil på giro 333.38 og skriv, hvad du ønsker.

*

SOMMER

Som Guds børn nyder vi hans dejlige natur i rigt mål, især i denne tid. Året har nået den alder, vi i disse nordlige egne kalder sommer.

Tager man på landet en solskinsdag, bliver man ligefrem suget ind i sommerens lune atmosfære. Kornmarker dukker op bølgende for den lune og drilske vind, så de bliver helt rundtossede.

Har man travet ad den støvede landevej i bagende sol, er det helt forfriskende at komme ind i en skyggefuld skov og blive svalet lidt af. Man lægger sig et sted, hvor man har den mest skønne udsigt gennem de svajende trækroner til den lyseblå himmel. Opskriften på denne blå farve er en hemmelighed, der tilhører mesteren over alle mestre. Mange har gjort forsøg på at efterligne den, men selv de mest berømte kunstnere er kommet til kort.

Alt ånder fred, mens naturen taler sit eget tavse sprog. Den sagte vind fører hengangne tiders hændelser med sig. Man fornemmer disse ting, skønt de er skjult for én. Sanserne indhalerer disse indtryk, og de tager form i ens fantasi.

Pludselig er man ikke mere i den danske skov. Tanken har ført én til en have i det gamle Jerusalem. Det er mørknet, kun enkelte lys flakker mellem træerne i det fjerne. Med ét trænger en lav, fortvilet stemme ind i ens bevidsthed. Den har en sagte, indtrængende klang og virker som om dens ejermand bønfaldt én eller anden om fritagelse for en pinefuld handling.

Man drejer hovedet langsom i retning af den talende og ser en hvid skikkelse knæle med bøjet hoved. Stemmen og skikkelsen forekommer én bekendt, men hvor har man truffet den velkendte skikkelse før? Forgæves ransager man sin hukommelse.

Men skikkelsen trænger i hvert fald til hjælp og trøst, og man vil rejse sig for at gå hen til den. Men hvad er det? Man kan ikke røre sig, men er fuldkommen lammet. Kun ens sanser som hørelse og syn fungerer.

En tid, der forekommer som en evighed, går, og pludselig er der faldet helt ro over den bedende. Han har løftet sig ansigt – oh hvilket ansigt – det kan ikke beskrives med ord. Det er kun fattigt at udmale det, som det mest kærlige og milde, der er set på denne jord.

Alt står stille – lever jeg mere? Er dette evigheden? – Jeg bliver brat revet ud af mine tanker ved en støj, der nærmer sig mere og mere. Jeg kan atte bevære mig, og ved nøjere eftersyn viser larmen sig at stamme fra nogle legende børn, der kommer hujende ned ad stien, der fører forbi mig.

Jeg vender hovedet mod skikkelsen fra før og stirrer ind i øjnene på et forskræmt lam, der forskrækket tager flugten, da børnene løber hen mod det. „Fang det, fang det", råber børnene, der afsted i triumf med deres fange.

Jeg rejser mig overende og overværer tilfangetagelsen af ofret. Leende og skrålende af fuld hals drager børnene afsted i triumpf med deres fange.

Jeg følte bagefter, at jeg burde have grebet ind, men noget uforklarligt holdt mig tilbage, og hvad, det var jo blot nogle tankeløse børn og et lille lam, det drejede sig om.

Erik Andersen

